

DIARI DE SESSIONS DE LA COMISSIÓ D'ASSUMPTES INSTITUCIONALS I GENERALS DEL PARLAMENT DE LES ILLES BALEARS

D.L.P.M. 355-1992

Fq.Con.núm.33/27

IV Legislatura

Any 1996

Número 14

**Presidència
de l'Honorable Sr. Xavier Tejero i Isla.**

Sessió celebrada dia 8 de maig del 1996.

Lloc de celebració: Seu del Parlament

SUMARI

I.- PROPOSICIONS NO DE LLEI:

- 1) RGE núm. 3048/95, presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Unida de les Illes Balears, relativa a denúncia de la conculcació dels drets humans en les polítiques de control de la natalitat. 194

II.- COMPAREIXENCES:

- 1) De l'Hble. Sr. Conseller de Cultura, Educació i Esports i de l'Hble. Sr. Conseller d'Economia i Hisenda, per tal d'informar sobre la reunió mantenguda amb el Sr. Secretari d'Estat d'Universitats. 196
-

EL SR. PRESIDENT:

Senyores i senyors diputats. Abans de començar l'ordre del dia d'avui, deman si es produeixen substitucions, per favor.

LA SRA. VIDAL I BURGUERA:

Sí, Joana Vidal substitueix Manuel Jaén.

EL SR. CRESPI I PLAZA:

Del Grup Parlamentari Socialista, Andreu Crespi per Francesc Antich.

EL SR. MARÍ I BONET:

Del Grup Parlamentari Socialista, Joan Marí per Francesc Triay.

I.1) Proposició no de llei RGE núm. 3048/95, presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Unida de les Illes Balears, relativa a denúncia de la conculcació dels drets humans en les polítiques de control de la natalitat.

EL SR. PRESIDENT:

Començam el primer punt de l'ordre del dia relatiu a la proposició no de llei RGE núm. 3048/95, presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Unida de les Illes Balears, relativa a denúncia de la conculcació dels drets humans en les polítiques de control de la natalitat. Per defensar la proposició no de llei, té la paraula el diputat Sr. Portella per un temps de 10 minuts. Té la paraula.

EL SR. PORTELLA I COLL:

Gràcies, Sr. President. No esgotaré el termini de 10 minuts, no perquè el tema no ho mereixi sinó perquè aquesta qüestió ja va ser tractada en el plenari d'aquest parlament a l'últim període de sessions. Aquesta proposició no de llei té arrels d'aquella que vam tractar i ja va ser suficientment debatuda per tots els grups i aprovada, com bé sabem, per unanimitat.

La proposta, -crec que és necessari explicar l'origen-, va sortir a partir d'una proposició no de llei relativa a les pràctiques de control de natalitat contrari als drets humans a la República Popular Xinesa. Segons la posició dels diferents grups es va comentar que hauria de ser d'un abast més ampli, més general, perquè és cert que en aquells moments la qüestió de la vulneració dels drets humans sobre aquesta matèria a la República Popular Xinesa va ser motiu de primera plana i d'actualitat a tots els mitjans de comunicació i, per açò, va motivar l'orientació d'aquella proposició. No obstant açò, és una qüestió general, dissortadament, per la poca experiència d'aquest grup en aquells moments, no vàrem presentar una esmena que hauria pogut solucionar aquesta qüestió en el mateix moment que es tractava. Per aquest motiu hem presentat una proposició no de llei que té com a finalitat ampliar l'abast d'aquella que es va aprovar, ja que el contingut és bàsicament igual. Açò sí, demanam que, en cas d'aprovar-se, es corregís un paràgraf, una afirmació d'aquesta proposició no de llei. Es va presentar dia 21 de novembre, han passat alguns mesos, cinc o sis mesos des de la presentació, i en aquests moments, com sabem, l'Estat espanyol ja no té la presidència de la Unió Europea, per tant, aquesta afirmació i aquesta apel·lació ja no és possible, perquè actualment Itàlia té aquesta responsabilitat i no nosaltres.

No obstant açò, vull fer un parell de comentaris per donar peu al debat que hi pot haver. A l'hora de culpabilitzar o reclamar una acció de denúncia per part de l'Estat espanyol i per part dels estats europeus, davant la conculcació dels drets humans en polítiques de control de natalitat en els països pobres, en els països del tercer món, no hem d'oblidar mai que moltes d'aquestes polítiques de control de natalitat vénen dictades pels propis països rics. Hem de ser conscients del doble caràcter d'aquesta proposició. Nosaltres formam part d'un món que dicta les polítiques de control de natalitat i, després, ens consternem quan veim que aquestes polítiques tenen com a conseqüència la conculcació dels drets humans, la vulneració dels drets humans. Si aplicam la teoria del creixement sostenible a les polítiques en matèria de control de natalitat, no créixer per sobre dels recursos, arribarem a conclusions extremadament perilloses i tots (...). Una d'aquestes conclusions és la d'equiparar la dona a la natura, dona igual natura, s'ha de controlar, i equipar l'home, o el poder que dicta les polítiques de natalitat, a la cultura i a la civilització. Açò és un perill greu que, a l'hora de plantejar aquesta proposició, volia comentar

Un altre perill greu és la idea de l'estat fort que planifica, ha de planificar, l'economia i, fins i tot, arriba a planificar el volum de la població. Aquí vull recordar una frase, una dita d'Engels quan va escriure al socialista Kautski, d'açò fa més de cent anys, Engels deia que la nova societat estaria en condicions de regular la producció de persones com ja havia regulat la producció de coses. Aquesta idea, que és una idea comunista, -ho dic jo i m'agrada dir-ho-, la idea de l'estat superplanificador, és una idea que encara existeix avui. La sobrepoblació es considera com una amenaça molt més amenaça que no la pobresa que afecta a les 3/4 parts de la població. Per açò, la proposició no de llei que defensam avui és la de denúncia de les pràctiques de control de natalitat que vulneren els més elementals drets humans. Vull dir i repetir que no ens hem d'equivocar i dirigir aquesta denúncia únicament cap a països del tercer món, que actuen moltes vegades per imposició dels grans prestadors internacionals, mundials, i hem de saber dirigir també aquesta denúncia cap a nosaltres mateixos.

També hauria de servir per ajudar a desactivar la suposada bomba demogràfica, atorgant a l'important creixement de població que té lloc a algunes regions del planeta les seves autèntiques dimensions humanes, polítiques, econòmiques, culturals i mediambientals. Així mateix, insistim sobre la idea que malgrat el seu migrat creixement, fins i tot estancament, són les poblacions dels països del nord ric les que constitueixen realment una greu amenaça sobre l'estabilitat global a causa de l'impacte que tenen els nostres nivells de producció, consum i contaminació.

Per açò, no ens ha de semblar una obvietat, -també és una pregunta-, recordar el fet que les persones, especialment les dones, són capaces de prendre decisions assenyades i responsables tant aquí com en els països del tercer món, perquè aquelles decisions tenen una altra naturalesa, i no necessiten ser tutelades ni pels governs ni per organisme internacionals que dictaminen quin ha de ser el seu índex de natalitat en bé del conjunt del planeta. Si les polítiques dels països, diguem, rics davant la qüestió d'excés de població dels països, diguem, pobres són únicament les de promoure mesures de control de la natalitat, no arribarem massa enfora. Denunciem el salvatgisme d'algunes d'aquestes mesures i, per extensió, del tractament que reben les criatures en aquests països. Recordem, ara, una controvèrsia bastant recent com és el segrest de fillets per fer contraban d'òrgans, als Estats Units ha estat motiu de polèmica i controvèrsia fa poques setmanes, tendrem el tema una altra vegada damunt la taula. Les polítiques demogràfiques s'han de transformar en polítiques d'educació per la natalitat i han d'anar acompanyades per polítiques d'igualtat, si no és així, amb denúncies com aquesta, que poden tenir una bona voluntat, aquest és el seu sentit, difícilment arribarem enlloc. No podem dir que en els països pobres sobren fillets, sobren arbres, de la mateixa manera que tallem arbres de Ghana, per exemple, deixem Ghana sense massa forestal, o a l'Amazonas perquè les necessitam a Europa, no podem dir que tallem els fillets perquè no les necessitam a Europa.

En aquest sentit va un poc aquesta proposta, no fa altra cosa que ampliar la que s'aprovà per unanimitat en el parlament el novembre de l'any passat.

EL SR. PRESIDENT:

Moltes gràcies, Sr. Diputat. Pel Grup Parlamentari Mixt..., és absent. Passam al Grup Parlamentari Nacionalista-PSM, té la paraula el Sr. Orfila.

EL SR. ORFILA I PONS:

Gràcies, Sr. President. La meua intervenció serà molt breu, perquè no faria més que reiterar allò que es vaig dir en el debat que es va produir a plenari sobre les polítiques de control de natalitat de la Xina.

És cert que aquesta proposició no de llei amplia l'abast de la decisió que es va prendre en el seu moment per unanimitat de la cambra. En qualsevol cas, segurament va ser un defecte de tots els presents no esmenar-la en el seu moment, ampliant el seu contingut. Açò, hauria estat suficient per fer innecessària aquesta. Crec que a l'esperit de tots estava no condemnar, no rebutjar, les polítiques de control de la natalitat d'un país que, és cert, en aquell moment estava de rabiosa actualitat pel fet que determinades imatges varen poder copejar fort les consciències dels que les varen presenciar a través dels mitjans de comunicació, sinó que era un problema d'un abast més ampli. En aquest sentit, no podem fer una altra cosa que donar suport a aquesta proposició no de llei.

EL SR. PRESIDENT:

Moltes gràcies, Sr. Orfila. Pel Grup Parlamentari Socialista, té la paraula el Sr. Tur.

EL SR. TUR I TORRES:

Gràcies, Sr. President. Senyores i senyors diputats. Breument, per fixar la postura del Grup Socialista, com han reiterat els anteriors portaveus que m'han precedit en l'ús de la paraula, una proposició no de llei molt semblant a la que avui debatem, va ser debatuda en el plenari del Parlament a instàncies del Grup Socialista que jo represent. Per tant, bastaria, com també s'ha dit, repetir les argumentacions que es van fer en aquell moment ja que la proposta proposada va merèixer l'aprovació per unanimitat de la cambra.

En qualsevol cas, per afegir un raonament, hem de ser conscients i reconèixer els problemes que representa la sobrepoblació actualment en els països del tercer món. Però, també, crec que hem de ser conscients de la interrelació que hi ha entre contracepció o control de la natalitat i, a la vegada, desenvolupament econòmic i social. En els dos sentits, en el sentit dels problemes que planteja la sobrepoblació pel desenvolupament econòmic d'aquests països, i al contrari, entenem que només des de mesures que incentivin el desenvolupament econòmic i social d'aquestes poblacions que habiten en el tercer món i, per tant, pateixen una sobrepoblació, poden aconseguir uns certs èxits amb el control de la natalitat. Per tant, entenem que la resposta als reptes demogràfics actuals s'hauria de produir en termes de desenvolupament econòmic i social.

Donam suport a aquesta proposta perquè coincidim en la necessitat de condemnar la vulneració dels drets humans. L'article 4 de la Declaració dels Drets de l'Home estableix que l'exercici de la llibertat individual no ha de tenir altre límit que la mateixa llibertat dels altres individus. En aquest cas concret que, per determinats poders, s'estableix una limitació a la que podríem dir una de les primeres llibertats que té la persona que és decidir els infants que vol tenir, entenem que és correcte que des del primer món no només prenguem consciència d'aquest problema, sinó que instem a prendre consciència i mesures adequades perquè per la via del desenvolupament econòmic i social, que és la principal possibilitat per donar solucions a aquest problema plantejat des dels països on tenim la sort de viure, i ens denominam del primer món, podem actuar també en aquests llocs i ser conscients de quina és la problemàtica plantejada i condemnar-la en la mesura que podem des d'aquest parlament. Moltes gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Tur. Pel Grup Parlamentari Popular, té la paraula la Sra. Ferrando.

LA SRA. FERRANDO I BARCELÓ:

Gràcies, Sr. President. El nostre grup, com va fer en el seu moment quan el Grup Socialista va presentar la proposició no de llei, votarà favorablement a aquesta proposició no de llei. Però jo he de fer una proposta. Com ja ha dit el diputat Sr. Portella, en aquell moment vàrem quedar curts perquè no vàrem afegir altres països. Ara també pens que quedam curts perquè només feim referència a l'atemptat contra un dret humà concret. Llavors, faig una proposta, perquè així ho englobam tot, si tal vegada es pot fer en el següent sentit: "El Parlament de les Illes Balears rebutja tots aquells actes i actuacions atemptatoris dels drets humans de les persones. Per això insta el Govern de l'Estat espanyol a adoptar, en els organismes internacionals, una posició de defensa dels mateixos així com les actuacions diplomàtiques adients enfront dels governs que els vulnerin".

Com ho ha exposat el Sr. Portella, només ha xerrat de les polítiques de control de natalitat. Ja en el seu moment, nosaltres, els altres diputats, ja vàrem fer referència a altres (...) atemptatoris dels drets de la infància, com els nins i les nines que es dediquen a la prostitució, nins i nines que es dediquen a treballs totalment il·legals, (...), crec que aquest parlament també les ha de rebutjar. Crec que amb una declaració totalment..., que rebutjam tots els actes atemptatoris, i si a un moment donat apareix una actuació concreta ja ens referirem a aquesta actuació concreta, però ara ens manifestam a favor de tots els drets humans de les persones, i així, ho englobam tot i no deixam res fora. Faig aquesta proposta per veure si és acceptada. Gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sra. Ferrando. Entenc que hi ha una proposta transaccional per una part, i per una altra part hi ha una proposta del grup proponent de treure del text inicial una part que no és actual. Per això, deman si és possible que els portaveus es posin d'acord. Suspenem la sessió només per un parell de minuts i facin arribar a aquesta presidència, si és possible, un text consensuat. Per tant, se suspèn la sessió per dos minuts. Perdó, deman al grup proponent si és possible un acord consensuat o una proposta, tenint en compte que tots els grups han manifestat la seva afirmació cap aquest text, amb matisacions. Si és possible suspendrem la sessió per un parell de minuts.

EL SR. PORTELLA I COLL:

En aquest cas, si s'arriba a un acord (...) la proposta que fa globalment el Grup Popular, no, però s'hauria d'arribar a un acord entre les dues, perquè és con si féssim una proposició per dir que tots desitjam que el món sigui feliç. I no es tracta d'açò, no és aquesta la idea d'aquesta proposició que duim aquí. Globalitzar molt el tema, indica desvirtuar-lo, per açò si aconseguim a arribar, entre les dues propostes, a una altra, sí.

EL SR. PRESIDENT:

Sr. Diputat, he entès la seva (...). Per això, se suspèn la sessió per un parell de minuts per veure si és possible arribar a un acord, si no és així, vostè té la paraula. Gràcies.

S'ha arribat a un text comú, aproximatiu de tots els grups, deman al Sr. Lletrat que faci lectura del text pertinent.

EL SR. LLETRAT:

Sí, Sr. President. Per part dels quatre portaveus dels grups parlamentaris presents a la sessió, s'ha presentat el següent text consensuat: "El Parlament de les Illes Balears rebutja tots aquells actes que vulnerin els drets humans de les persones i, en concret, aquells que es practiquin a partir de polítiques de control de la natalitat. Per això, insta el Govern de l'Estat espanyol a que adopti, en els organismes internacionals, una posició de defensa dels mateixos, així com les actuacions diplomàtiques adients enfront dels governs que els vulnerin."

EL SR. PRESIDENT:

Moltes gràcies, Sr. Lletrat. Podem donar aprovada per assentiment aquesta proposició no de llei? Queda aprovada per assentiment. Moltes gràcies. Demanam un parell més de minuts per donar compliment al segon punt de l'ordre del dia.

II.1) Compareixença de l'Hble. Sr. Conseller de Cultura, Educació i Esports i de l'Hble. Sr. Conseller d'Economia i Hisenda, per tal d'informar sobre la reunió mantenguda amb el Sr. Secretari d'Estat d'Universitats.

Passam al segon i darrer punt de l'ordre del dia d'avui, relatiu a la compareixença RGE núm. 829/96, sol·licitada pel Grup Parlamentari Nacionalista-PSM, acceptada per la presidència d'aquesta comissió, de l'Hble. Sr. Conseller de Cultura, Educació i Esports i de l'Hble. Sr. Conseller d'Economia i Hisenda, per tal d'informar sobre la reunió mantenguda amb el Sr. Secretari d'Estat d'Universitats. Per informar sobre el tema objecte de debat, té la paraula l'Hble. Sr. Conseller de Cultura, Educació i Esports, Sr. Bartomeu Rotger i Mengual, al qual agraïm la seva presència. Té la paraula.

EL SR. CONSELLER DE CULTURA, EDUCACIÓ I ESPORTS (Bartomeu Rotger i Amengual):

Moltes gràcies, Sr. President. Senyores i senyors diputats. En primer lloc, vull excusar l'absència del Conseller d'Economia i Hisenda perquè ha delegat en la meua persona l'honor de poder informar en aquesta comissió sobre les reunions..., m'imagin tot un procés de reunions, no només una reunió determinada, sinó sobre aquest procés, sobretot les darreres reunions que hem hagut de mantenir amb el Ministeri d'Educació i Ciència i, naturalment, amb el Ministeri d'Economia i Hisenda a efectes d'arribar a un traspàs de la Universitat de les Illes Balears.

Com deia abans, més que d'una reunió, podem parlar d'una sèrie de reunions, de tot un procés d'una durada llarga, encara que després, d'una manera accelerada, quan es va arribar a la qüestió concreta del finançament, es va disparar. Per tant, les darreres reunions han estat les que més han concretat tots els criteris, els principis, les metodologies que al llarg, no de mesos sinó d'alguns anys, es varen plantejar en el Ministeri d'Educació i Ciència com a preparació de la comissió mixta. Aquesta és la que en realitat fa les transferències. Les reunions ja varen començar amb el Ministre Solana, vol dir que són llargues. Varen continuar amb tots els ministres, no només varen canviar ministres sinó que, -això va ser bastant perjudicial quant al procés de negociacions-, també canviaren els secretaris d'estat per universitats, la qual cosa va afectar al procés perquè era tornar començar a explicar el mateix.

Dins aquestes distintes etapes, que concretaré immediatament amb les darreres reunions, on ja es va parlar de forma directa del finançament i d'altres qüestions molt pràctiques, perquè quan parlam de la qüestió de principis gairebé tothom està d'acord, però quan s'arriba a concretar sorgeixen totes les diferències, per tant, ha estat un procés dur. Però, concretaré sobretot les darreres reunions. Crec que puc dir que el procés de negociacions amb el Govern central respecte a la transferència de la Universitat de les Illes Balears, es va basar en una sèrie de punts, partint sempre d'una qüestió bàsica: la voluntat política ferma del Govern balear d'aconseguir la transferència de la Universitat de les Illes Balears. A vegades s'ha posat en dubte si el Govern volia o no volia la universitat, això em sembla una qüestió tan obvia que no es pot discutir. Entre altres coses, la voluntat política ve reafirmada, en aquest cas, perquè les inversions que ha produït el mateix govern dins la universitat, sense tenir competència, s'aproximen als 2.000 milions de pessetes. Vol dir que..., no és més que una manifestació, no vol dir que la voluntat política estigui basada just en aquest factor, però també és una qüestió que s'ha de posar damunt la taula perquè reafirma aquesta voluntat política ferma, per raons òbvies, perquè és la única universitat que tenim, perquè és una universitat en creixement, perquè per gestionar l'autogovern, l'autonomia, necessitam de l'educació, no només de l'educació superior sinó de tot el sistema educatiu. Per tant, ho hem fet des de la voluntat política ferma d'aconseguir la transferència de la universitat

Des d'un principi, varem elaborar una proposta escrita, clara i puntual que contenia els següents punts. El primer era la demostració clara que es tractava d'una universitat en creixement, d'una universitat jove, de pocs anys, per a totes les illes, per a tota la comunitat interinsular. Això vol dir que aquest creixement no estava complet d'una manera normal, el campus no estava complet, quant a les inversions que s'havien de fer al campus estaven incompletes, quant a l'oferta d'estudis raonable sabem que no podem aspirar a tot perquè això és demagògia pura, sabem que hi ha d'haver uns estudis concrets que entre tots, sobretot amb el Consell Social, haurem de definir, però està clar que l'oferta d'estudis no és correcta, no és completa, és insuficient amb una plantilla de professor, docents i no docents (...), que s'hauria d'incrementar en funció de l'oferta d'estudis i, sobretot, es tracta d'una universitat que ha de cobrir les necessitats de totes les Illes Balears. Entenem que els habitants de Formentera, els habitants de Menorca, els habitants d'Eivissa, tenen els mateixos drets constitucionals que poden tenir els habitants de Madrid, encara que, naturalment, les possibilitats d'accés no són les mateixes, per això ho hem de tenir molt en compte.

La segona qüestió és una universitat amb una escàs finançament. Un finançament per sota la mitjana nacional. Ho mirem com ho mirem. Es poden demanar amb quines universitats ens hem comparat per establir les diferències, però jo, per una part, parl d'una mitjana nacional, però no ens hem aturat aquí dins els estudis, no. A part de veure la diferència que hi ha entre el finançament, en aquest cas en pessetes, per alumne, i també per professorat, hi ha les dues formes, no només respecte a la mitjana de les universitats de l'Estat espanyol sinó que els hem comparat, per exemple, amb universitats insulars com la de Canàries, La Laguna i Las Palmas, o amb universitats que tenen el mateix tamany de població, una altra variable, o amb universitat amb una oferta d'estudis semblant, perquè n'hi ha que són més cares, -tenen estudis, medicina, etc., que nosaltres no tenim i, per tant, suposen més finançament-, bé, respecte a universitats que tenen aproximadament els nostres estudis, respecte a aquelles universitats que, a part que les comunitats autònomes on pertanyen les universitats tenguin o no la mateixa població, han rebut ara les transferències, pràcticament dins el 96. Bé, totes aquestes comparacions que tenim, i que formaven part dels estudis, ens indicaven que el finançament, es miri com es miri, per alumne i per professor, estava molt per sota totes aquestes variables. Per tant, teníem una universitat amb escàs finançament que s'havia d'incrementar, necessàriament.

La tercera qüestió és..., perdó, dins la segona qüestió també hem de pensar que per raons que ja sabem, de situació, de moment, aquesta comunitat autònoma no pot accedir als fons europeus per aconseguir finançament per a la universitat, perquè no ho permeten, no es permet. No estam en situació geogràfica perquè ens permetin l'accés als fons europeus, cosa que pràcticament tenen les altres comunitats autònomes (...) si volen respecte de la universitat. Per tant, el nostre finançament havia de ser directament del Ministeri d'Educació i Ciència i, naturalment, de les taxes de matrícula dels alumnes.

La tercera qüestió és el que deia abans. Hi ha un compromís que figura en el programa del Partit Popular com a conseqüència del debat parlamentari a la cambra, a un ple. Nosaltres entenem que s'han de crear extensions universitàries a les diferents illes, és a dir, a Menorca i a Eivissa. Sabem que la creació d'aquestes extensions universitàries no serà fàcil, serà molt difícil, molt complicada, si volem mantenir la qualitat de l'ensenyament superior. Cosa que crec important mantenir, però crec que haurem de fer un exercici, no d'imaginació, perquè es diu imaginació quan no hi ha finançament o possibilitats reals, sinó un esforç entre tots per combinar l'ensenyament presencial amb tota la tecnologia que actualment tenim. Per tant, haurem de començar, no es podrà fer en un any, i crec que és important plantejar aquesta qüestió. La varem plantejar com un element d'estudi a les negociacions amb el ministeri.

Vàrem plantejar un altre factor, -jo intent resumir però no em queda altra opció-, són les taxes de escolarització que consideram molt baixes. És curiós, però la veritat és que tots els estudis..., -ja sé que ha davallat la corba demogràfica, però ha passat pràcticament a totes les comunitats-, les taxes d'escolarització, el nombre d'alumnes de les Illes Balears que estudien a la universitat, que estan a dins l'ensenyament superior, és baix. És bastant més baix que la resta de l'Estat espanyol. Això pot tenir moltes explicacions, però el cert és que no ens convé de cap manera tenir unes taxes baixes, excessivament baixes, entre altres coses perquè entenem que el progrés, el benestar social d'aquesta comunitat està en funció de la formació. I la formació superior és molt important per aquesta competència i, fins i tot, competitivitat que manca a aquesta comunitat. Per tant, és una manifestació molt concreta i demostrada, efectivament, les taxes d'escolarització a les Illes Balears són baixes. La gent que estudia a la universitat és poca en relació a l'Estat espanyol.

Finalment, per no allargar-ho massa, un altre factor objecte d'aquest plantejament són les beques i les ajudes als alumnes, especialment a aquells que s'havien de desplaçar des del seu lloc originari i dels alumnes de les Illes Balears que, pel motiu que encara no tenen aquesta oferta d'estudis a les Balears, no poden fer aquella carrera, aquells estudis, que voldrien, perquè dins el pla d'estudis no existeix, i han d'anar fora. Bé, hi ha una sèrie de problemes, ja no només de tipus familiar, subjectiu i personal, sinó sobretot econòmic, de residència, d'accés, (...), etc., que suposa que hi hagi d'haver una política de beques i d'ajudes molt forta tenint en compte la pluriinsularitat i tenint en compte que tots els habitants d'aquesta comunitat tenen els mateixos drets que qualsevol altre.

Això, més o manco, eren els estudis que vàrem fer, explicat d'una manera molt simplificada. Es varen presentar, es varen debatre. El debat sobre la universitat que volem, l'altre dia, l'explicava molt bé el vice-rector de planificació, crec que era ell, per una part hi ha una possibilitat de tenir una universitat, uns estudis, més o manco que funcioni amb un finançament normal. He de dir que el que ens oferien tampoc no permetia aquesta possibilitat, vull dir que amb el finançament que el Ministeri d'Educació i Ciència pretenia transferir la universitat, tampoc no s'hagués pogut mantenir aquesta opció, simplement el funcionament d'una universitat. Però, si a més, volem un segon escaló, a poc a poc, en el sentit que sigui una universitat forta, de qualitat, d'acord amb les nostres necessitats econòmiques, socials, de benestar, encara que la universitat, evidentment, té un caràcter universal, no es tracta només de satisfer unes necessitats molt concretes, fins i tot es produeix el producte, els llicenciats, o les carreres curtes, però es poden exercir (...) a altres indrets, no es tracta de mirar només les Illes Balears, però sí que estigui una mica en consonància amb les aspiracions d'aquesta comunitat quant a qualitat de vida, economia productiva, etc.

Crec que aquest debat no està acabat, ni molt manco, no està acabat. És veritat que hem tengut tota una sèrie de debats, el debat en el parlament va durar, si no record malament, tres dies pràcticament, un debat sobre (...) universitat amb la participació de tots els grups parlamentaris. He de dir que, és una precisió que he de fer, tal volta els diferents grups parlamentaris, començant pel meu, no varen aprofitar aquest debat tan important. Jo faig una autocrítica, no sé si els altres grups parlamentaris l'hauran de fer. Per ventura, en les condicions actuals s'aprofitaria més del que es va aprofitar. La veritat és que no es va aprofitar, segons el meu parer, degudament. Era un debat molt important, es va fer, va existir. No diguin que no hem fet debat. En el parlament, és el lloc on s'ha de fer, s'ha fet. Crec que aquest debat no està acabat. Hi ha hagut un debat polític fora del parlament, com a complement, un debat molt electoralista entre el secretari d'estat d'universitats i jo mateix. Crec que no era el moment indicat perquè estaven pràcticament en eleccions i ja se sap que l'objectivitat..., els moments de les eleccions no són els més oportuns per debatre aquests temes. Però bé, vaig accedir perquè m'ho plantejaren i, naturalment, no vaig voler fer anques enrera. Fa molt poc, els diferents partits polítics, al Club del Diari de Mallorca, varen tenir un debat polític per expressar..., però sobretot crec que el programa del Partit Popular és bastant ric en el sentit que parla d'una sèrie d'objectius sobre la universitat. En tot cas, crec que la creació del consell social, on hi ha els diferents estaments de la comunitat autònoma interessats en l'ensenyament superior, haurà de debatre qüestions molt concretes, que volem, quin finançament tenim i quines carreres o quins estudis, si universitat oberta, si carreres curtes, si carreres llargues, etc. En tot cas, repetesc que hi ha d'haver el debat social.

Progressant una mica en aquesta informació, com deia, tot va anar bé fins que arribarem al finançament. Bé, he de dir que vàrem haver de fer les negociacions en el darrer moment perquè es va disparar tot. Varen ser dures, bastant dures, fins i tot, políticament hi va haver la petita temptació, molt petita i molt curta, que era important arribar a un acord amb el Ministeri d'Educació i Ciència i aconseguir la universitat, fins i tot abans de les eleccions electorals. Ja no vull posar la qüestió personal, perquè en aquest cas a mi personalment, -crec que això no s'ha de fer, però si em permet-, m'hagués agradat molt haver aconseguit la transferència de la Universitat de les Illes Balears. No ho podíem fer, no ho havíem de fer. Crec que hi havia uns interessos, de la nostra comunitat, que no entraven dins l'oferta del Ministeri, no entraven de cap manera, nosaltres no havíem de cedir i havíem de demostrar...., ens havíem de mantenir en una posició que per sota un finançament correcta, que a continuació diré, i vàrem concretar, no era possible rebre la universitat perquè haguéssim creat una universitat cada vegada més pobre. No ho vàrem fer, no ho vàrem fer. Jo he de dir que si no hagués estat també per l'ajuda concreta del Conseller d'Economia i Hisenda durant aquests mesos, hagués estat molt difícil, perquè va aportar, -ho vull reconèixer públicament-, un treball i un esforç extraordinari.

El que sí és cert és que hem arribat a un moment on la nostra posició pens que és bona. La nostra posició és bona, estam a una situació a la qual hem arribat mitjançant aquelles negociacions, fins al darrer minut, perquè consideràvem que eren unes negociacions institucionals, no de partit, per tant, mentre hi haguessin institucions, n'hi ha sempre, siguin provisionals o no, s'ha d'arribar a un acord. Vàrem esgotar els darrers minuts i crec que això va anar bé, perquè es va arribar a una posició, en principi, correcta i escrita, la qual cosa pens que ens ajudarà bastant en les properes negociacions que s'iniciaran..., dilluns passat ja vaig fer un escrit a la ministra, mitjançant el qual li donava l'enhorabona, la felicitava, li desitjava molts èxits en benefici de tots, però a més li demanava immediatament una reunió per tractar especialment aquest tema. Per tant, això es tornarà agafar amb el mateix rigor amb el nou govern. Naturalment, també hi ha d'haver infraestructura, vull dir que no hi ha cap secretari d'estat per universitats. Jo esper que, per ventura, divendres ja n'hi haurà (...) i, per tant, ja podrem continuar immediatament les negociacions.

Molt bé, encara que la qüestió de finançament no sigui la meua especialitat, crec que ho he de dir en aquesta comissió, en aquesta cambra, d'una manera molt sintètica. He de dir que la primera oferta era molt baixa, si no record malament, -hi ha tots els escrits corresponents, es produïren escrits a més de les reunions-, anava cap als 3.100 milions anuals en costos efectius i consolidats, ben aviat passaren a 3.600, no va costar massa encara que va ser dur, aviat passaren a 3.600 milions en costos efectius i consolidats i, a més, vàrem aconseguir que a més d'aquests 3.600 milions, vostès ho saben i si no ho dic, que aproximadament l'aportació del Ministeri d'Educació i Ciència nominal a la universitat actualment és entorn dels 3.000 milions de pessetes, 3.600 milions més les inversions corresponents al campus. És a dir, concretament, un altre multiaulari, perquè se sap que el ministeri, durant aquest darrer any, ha creat la infraestructura d'un multiaulari, ens preocupa que ja es pugui començar, que els alumnes el puguin utilitzar ja el mes d'octubre, perquè si no hi haurà problemes, de manera que vàrem oferir al Ministeri d'Educació i Ciència un conveni on el Govern de la Comunitat Autònoma oferia una bestreta dels doblers perquè es pogués dotar i entrar en funcionament. No va ser acceptat en aquell moment. Em preocupa perquè estarà llest i falta que es doti i entri en funcionament. 3.600 milions i la creació d'una infraestructura que es referia a un altre multiaulari, és necessari, (...) a la biblioteca, etc. La zona esportiva queda una mica a part perquè el finançament pràcticament s'havia aconseguit. Això suposava, aproximadament, uns 800 milions de pessetes. Clar, 3.600 més 800, i perdonau que jo no som massa..., torn dir que no és la meua especialitat, sumar sí, per això ho deia, són, em sembla, 4.500. Veus, ja ho deia jo, 4.400, bé, pràcticament podrien sortir 4.500 perquè aquests 800 milions..., els costos exactes no les tenc aquí davant però bé..., sobre 4.500 milions.

Però clar, la qüestió era que tot això funcionava els primers quatre anys. Efectivament, l'any 96, 97, 98 i 99 haguéssim comptat amb 4.500 milions de pessetes per la universitat, diferents. Però a partir del 99, tornàvem passar a 3.600 amb els increments corresponents a cada any, però tornàvem passar als 3.600 a partir del 99, perquè n'hi havia 800, més o manco 850, que no estaven consolidats. No eren cost efectiu sinó que eren inversions. Ens haguéssim trobat al 99 amb menys doblers, amb menys finançament i, a més, amb una infraestructura que s'havia de posar en funcionament, estava funcionant, i, per tant, lògicament, feia més car el manteniment de la universitat. Vull dir que amb més despeses i menys doblers. Naturalment, això no ens convenia, no era bo per a la universitat i no ho vàrem acceptar. Nosaltres insistíem..., perquè es plantejava la negociació amb les darreres universitats que s'havien transferit i s'havia arribat a un acord financer, efectivament era baix, però com que estaven en una situació molt més alta es podia acceptar. Ens volien aplicar el mateix coeficient, nosaltres dèiem que no era possible, que Balears tenia tot el que he dit abans, pluriinsularitat, extensions universitàries, universitat en creixement, no podíem accedir a fons europeus, etc., que no permetia la mateixa consideració que les altres universitats que s'havien transferit recentment. Per tant, no ho acceptàvem.

En el darrer moment, en el darrer minut, pràcticament, vàrem aconseguir que per escrit, el ministeri d'Educació i Ciència reconegués, en primer lloc, que efectivament les Illes Balears tenien una universitat singular, que tenia tota una sèrie de requisits per fer un tractament especial, per això, era necessari arribar a un esforç addicional i no a un tractament general com les altres universitats. Era molt poc, però va ser una passa que vàrem celebrar, i ho vàrem dir públicament. Vàrem dir que els senyors del ministeri, en el darrer minut..., però la veritat és que creim que s'ha fet un pas important.

Nosaltres vàrem obrir les possibilitats, vàrem comentar tota una sèrie de qüestions que quedaven pendents, i pràcticament vàrem entrar dins un procés d'eleccions, amb els resultats que ja coneixem, i actualment amb un nou govern. Des d'aquesta posició, crec que és important, la voluntat del govern és continuar amb el mateix rigor i la mateixa serietat, negociar entre les institucions, ho farem immediatament. Com he dit abans, hem demanat a la ministra una reunió, encara que comprenc que ha de tenir el seu (...) preparat, entre ells el secretari d'estat d'universitats. Jo esper que aquesta posició de les negociacions faci bastant més fàcil les negociacions amb el Ministeri d'Educació i Cultura. Esper que ben aviat podem arribar a acords dignes, mínims, a vegades un voldria molt més, durant les negociacions es varen plantejar altres qüestions, altres increments, però, almanco, faci que la nostra universitat pugui créixer, es pugui mantenir i pugui tenir la qualitat que volem.

Això, més o manco, perdoni'm, senyores i senyors diputats, (...) és una síntesi de tot un procés llarg de negociacions Moltes gràcies, Sr. President.

EL SR. PRESIDENT:

Moltes gràcies, Sr. Conseller. Acabada l'exposició del Sr. Conseller, hi ha la possibilitat de suspendre la sessió. Hi ha algun problema per continuar la sessió? Molt bé, continuem la sessió. Procedim al torn de formulació de preguntes o observacions per part dels grups parlamentaris. Pel Grup Parlamentari Mixt, té la paraula el Sr. Pascual (...), segons l'ordre correspon al Sr. Pascual la paraula.

EL SR. PASCUAL I RIBOT:

Gràcies, Sr. President. Seré breu. El Sr. Conseller ha fet una gran exposició sobre les reunions mantengudes i la possibilitat de noves reunions. Jo si a un moment el vaig felicitar perquè mai havíem d'acceptar unes transferències mal dotades, l'animaria en el mateix sentit. És a dir, ara no accepti aquestes transferències amb les mateixes condicions o pitjors que les que ens oferien, i (...). Si fos així la nostra postura seria crítica. Per altra part, si vénen unes transferències ben dotades, com ja s'havien anunciat abans, i se segueix exigint al Govern central el que semblava que s'exigia, li haurem de donar l'enhorabona. Res més.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Pascual. En torn de rèplica, té la paraula el Sr. Conseller.

EL SR. CONSELLER DE CULTURA, EDUCACIÓ I ESPORTS (Bartomeu Rotger i Amengual):

Moltes gràcies, Sr. President. Sr. Pascual, record perfectament les seves paraules. Les tenc anotades, crec que ens vàrem mantenir, fins ara ens hem mantengut. Ho he dit abans i no ho repetiré. No acceptam, en cap moment, un finançament injust, per sota dels mínims de la justícia. Per tant, també puc dir que en aquest moment es tracta de seguir negociant entre institucions. Una altra cosa és que jo pensi o deixi de pensar que amb aquest govern, com que és del meu partit, podem tenir més facilitats. Això és una qüestió subjectiva. Ho pens, però és una qüestió molt subjectiva. Ara, sí li he de dir que formalment i oficialment els nostres plantejaments són institucionals i tendran, abans ho he dit i ara ho repetesc, el mateix rigor i la mateixa serietat que han tengut fins ara. El que passa és que, ho torn repetir, que estam en una posició de negociacions molt dures, bastant apropiades al mínim desitjable per a la nostra universitat. Per això deia que la nostra posició, finalment, és bona. Ara bé, si realment no es complissin aquests mínims, la veritat és que jo ho plantejaria amb tota sinceritat. Encara més, si aquestes negociacions han tengut alguna cosa, per ventura això no és positiu, però jo entenc que la democràcia exigeix això, és que han estat molt públiques. Vull dir que hi ha hagut molta opinió pública, molta informació i s'ha dit exactament el que hi havia, sense amagar res. Crec que aquestes negociacions han tengut aquesta virtut, i a unes negociacions no sé fins a quin punt és bona, però s'ha fet. S'ha dit exactament.

Li vull dir, Sr. Pascual, que si nosaltres no haguéssim dit en cap moment com estava la situació, i no haguéssim parlat de finançament concret, és evident que (...), però ho hem fet, i ho hem fet amb tota intenció. Per tant, es veurà. Moltes gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Conseller. No vol fer ús del torn de rèplica? Per part del Grup d'Esquerra Unida de les Illes Balears, té la paraula el Sr. Portella.

EL SR. PORTELLA I COLL:

Gràcies, Sr. President. Gràcies, Sr. Conseller, per aquesta compareixença demanada pel Grup Nacionalista-PSM per rallar d'una qüestió que està damunt la taula.

Vostè ha fet referència a un debat anterior, llarg, en el mateix parlament, al qual el nostre grup no hi era perquè no era present encara a aquesta cambra, per tant, el debat de traspàs de competències en matèria d'universitat té una vida llarga i nosaltres entram en un moment quan la seva vida és llarga. És entrar a un debat ja existent. He de dir que nosaltres no dubtam en cap moment de la voluntat del Govern balear de voler el traspàs de la universitat. No ho hauríem de dubtar i tampoc no faria falta que vostè digués que ningú sospita d'aquesta falta de voluntat. Açò seria, en tot cas, greu.

La voluntat necessita també una traducció pràctica. Una traducció pràctica emmarcada dins acords signats a l'any 92 entre els dos partits majoritaris, contemplant el traspàs d'una sèrie de competències, no només universitàries sinó d'altres. El compliment d'aquell calendari no s'ha complert. Tots tenim una certa responsabilitat en aquest cas. S'ha d'assumir i valorar la responsabilitat d'aquell incompliment, almanco de calendari. Encara que som conscients que els calendaris han de ser flexibles i no sempre s'ha d'exigir una cosa que la pròpia negociació implica més llarga.

Nosaltres estam bastant d'acord..., quan hi va haver el darrer gran debat a la premsa he de confessar que personalment, també el grup, estava d'acord en principi amb la posició del Govern, també amb la posició més assenyada i una mica tímida, tal vegada perquè era el paper de la pròpia universitat de les illes balears. Va tenir..., m'agradaria saber quin paper ha tengut, -aço és una pregunta-, quin paper ha tengut la pròpia universitat. Ja sé que no té paper en les negociacions, no el té, però també m'agradaria saber quin paper pot jugar.

També estam d'acord a remarcar el caràcter (...) una universitat en creixement, això ningú no ho dubta, és una universitat que ha de créixer, en creixement, i que ha de menester, per tant dotacions de personal i d'inversió, ben igual que el caràcter interinsular i el continuum d'aquesta comunitat dóna una peculiaritat i una especificació concreta a la nostra universitat. El gran problema es troba, com vostè ha dit, a l'hora de finançar, a l'hora de posar-nos d'acord amb els grans principis, sembla que entre el Ministeri i el Govern balear no hi ha hagut problema a posar-nos d'acord amb els grans principis, però sí a l'hora de finançar, i açò ens du una mica, potser, ens fa anar a un problema general que és el finançament del sistema educatiu, globalment, i, per tant, de les universitats.

Dic açò perquè pròximament el Govern de l'Estat espanyol al Congrés de Diputats haurà de veure una proposició que ha entrat al Congrés, va entrar l'any 94, una iniciativa legislativa popular, la primera em sembla que arriba, quant al finançament del sistema educatiu, i ha de creure que estam expectants per veure quina serà la posició del Partit Popular davant aquesta proposició que es durà a terme al Congrés de Diputats, i si s'arribarà o no al 6% del PIB per al finançament del sistema educatiu.

També estam d'acord amb la qüestió de la mitjana per alumne, de cost, i la mitjana per professor, açò són qüestions que lògicament han de diferenciar territorialment les universitats perquè el cost és diferent segons les necessitats i segons la ubicació de cada universitat i és difícil parlar sobre mitjanes, però en principi, com a principi general hi podríem estar d'acord.

El que sí ens crea més dubtes, és el compromís del Partit Popular, compromís programàtic, fins i tot, quant a la creació de les extensions universitàries a les altres illes i com influeix en tot el procés de la negociació que hi ha hagut i quina serà la realitat final d'aquestes extensions, quina serà. Cregui'm que l'experiència d'aquests primers anys, que no és una extensió, és una primera passa, no és massa positiva.

Quant que la taxa universitària sigui alta o baixa, hi ha elements que també entren en el judici, com és la presència de la UNED a les Illes Balears i també la presència de molts estudiants de les Illes Balears que si poden elegir, encara elegeixen universitats fora de les Illes, si podem elegir, que de vegades econòmicament no poden, però si hi ha aquesta possibilitat no dubten, moltes vegades, a elegir universitats fora de les Illes, perquè la nostra no respon a un model que per a ells seria l'ideal, i cregui també que jo encara no conec el model d'universitat del Partit Popular, no el conec.

Vostè diu que el debat no ha acabat, és cert que no ha acabat i que hi ha d'haver un debat electoralista, jo em deman si aquest debat electoralista que, cregui'm, ho va ser i molt, molt però, i els que ho veiem un poc a nivell informatiu, no de prop, va ser molt electoralista, si va ajudar o va entorpir les negociacions. Al meu mode de veure crec que va entorpir les negociacions i va crear un clima que no era el més adequat, perquè, com vostè mateix ha dit, era entre institucions, i es creava un debat electoralista entre institucions, i a les dues parts també interessaven dur-hi les negociacions en aquells moments.

Vostè ja ho ha dit, però m'agradaria sentir-ho una altra vegada, si la postura del Partit Popular serà la mateixa, la inicial mateixa per començar a negociar de nou, que va tenir davant el Govern anterior, si serà la mateixa inicial que tindrà davant el nou govern. Aquesta també és una pregunta, que és més una confirmació d'una cosa que més o manco he entès i que esper que em respongui.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Portella. Per contestar, té la paraula el Sr. Conseller.

EL SR. CONSELLER DE CULTURA, EDUCACIÓ I ESPORTS (Bartomeu Rotger i Amengual):

Gràcies, Sr. President. Sr. Portella. Bé, vostè em diu que no és necessari perquè ja es dóna per descomptat que tenim voluntat política per aconseguir i per voler les transferències de la universitat, moltes gràcies, Sr. Portella, però és que, alguna vegada, alguna vegada s'ha plantejat per algun partit, i, per tant, bo és respondre, no?, si no s'hagués plantejat, jo crec que per qüestions electoralistes, perquè si no, no s'entén, jo no ho hagués dit, però, en tot cas, bé va dir-ho, ja que s'ha qüestionat, la veritat és que molt poc, però puntualment per un partit. En tot cas, em reafirm, evidentment.

Pactes del 92. Jo li puc dir que personalment no estic satisfet del compliment d'aquests pactes, no hi estic. Però també a continuació li he de dir que és dur, és molt difícil mantenir negociacions quan una part diu que no, i punt. I és difícil, perquè la veritat és que si dos no s'entenen, ja em dirà, han estat moments difícils que el Ministeri s'ha tancat en banda i no ho dic en referència a ningú, s'ha tancat en banda i ha estat molt difícil, fins que finalment dins aquest darrer anys s'ha pogut parlar de qüestions, de principis, de criteris, de metodologia fins que s'ha arribat a aquests punts concrets i és allà on hi ha més disparitats, sempre passa el mateix, no?, la llàstima és que no s'aprofitàs, que nosaltres bé ho plantejàvem, aquestes negociacions ja d'una manera directa amb finançació, no just finançació, però sobretot finançació, ja no al darrer moment, sinó al principi, que és el que proposàvem, però hi va haver molts de canvis, a més, de secretaris d'estat, fins i tot.

La universitat també ha de participar. Bé, jo li recordaré, sí, sí, però de totes maneres s'ha estat molt en contacte amb la universitat, encara que les negociacions es fan entre institucions, ho torn a repetir, és evident, però hem estat oberts a totes les informacions, a totes les qüestions i hem estat molt en contacte amb la universitat, però, és més, s'ha de recordar, no ja per les negociacions, però per moltes coses, que existeix la llei, i la llei ens indica que hi ha d'haver una autonomia universitària, per tant no és que la universitat hagi de participar, tal vegada no directament en les negociacions, però sí, en qüestions molt concretes, com és l'oferta d'estudis, etc., etc., no és que hi hagi de participar, és que és així, no podem fer altra cosa, per pròpia llei hi ha de participar, i jo crec que és bo, i no solament la universitat com a tal, sinó també organismes com és el Consell Social, perquè dins el Consell Social hi ha, no solament l'estament universitari, sinó també l'estament social, i crec que la societat també és bo que hi sigui present, a part que es pugui fer un debat independentment, al mateix parlament, com es va fer, o un debat social més ample.

El sistema educatiu. Bé, anem, en principi, i concretament, i jo crec que hauríem de concentrar tot l'esforç institucional, a aconseguir aquesta primera transferència de la universitat, però al mateix temps jo li puc dir que tenim preparat tota una sèrie, ja de qüestions, perquè volem tot el sistema educatiu, sens dubte, i per tant jo crec, fina i tot que el nou plantejament del Govern, de l'actual govern, ens aconduiran amb més rapidesa a aquestes transferències del sistema educatiu, pens, però, en tot cas, encara que concentram totes les nostres forces, sobretot, en aquesta primera transferència de la universitat, que crec que val la pena, perquè és imminent, crec jo, deixem també que no es perdi per nosaltres tot el que és un estudi de costos directes i indirectes, despeses corrents, d'inversions, de tot el que serà el sistema educatiu.

Extensions universitàries. Bé, la veritat és que nosaltres encara no hem començat, no em digui que el que hi ha no li agrada, perquè la veritat és que no hem tengut competències fins ara per poder-ho fer, que la extensió universitària li he dit clarament, Sr. Portella, que no és fàcil, que és complicada, que no cregui que hi arribarem, i vostè ho sap perfectament, en pocs anys, que tal vegada haurem d'anar posant les primeres pedres, però d'una manera decidida per arribar-hi, ara, haurem de posar primeres pedres, i haurem d'explicar clarament perquè no en feim més, i això, tal vegada, no serà fàcil d'entendre a Menorca, Eivissa i Formentera, i és lògic, a més, perquè naturalment és allà on hi ha la qüestió. Ara, ho hem d'intentar, hem d'intentar, a més, que les primeres pedres siguin sòlides, que siguin una garantia de qualitat, perquè, si no, tot se n'anirà per avall, i, a més, hem de reconèixer que es tracta d'una comunitat pluriinsular, on haurem d'emprar, no solament la qüestió presencial que sempre és més cara, sinó també la tecnologia d'educació a distància, perquè la UNED és a totes les comunitats, el que passa és que aquí, tal volta, el que és el plantejament d'una educació a distància, és molt ben rebuda, sobretot en una universitat que no té massa oferta d'estudis, i a més facilita moltíssim aquestes relacions, encara que he de dir que la UNED s'hauria d'adaptar més al que és la realitat insular i lingüística de les Illes Balears, de la nostra comunitat, però bé.

Per què hi ha aquesta taxa d'escolaritat, diríem, baixa? Jo no ho sé, la veritat és que la gent que estudia a fora no és tanta, l'accés no és fàcil, tal vegada, l'accés tant per anar a Barcelona com per anar a Palma, per part dels menorquins o per part dels eivissencs o els formenterencs, tal vegada és que es troba més aviat feina, tal vegada és que els estudis que hi ha no són els més adients, no ho sé, no puc fer una anàlisi del per què, però el que és clar és que s'ha de posar a l'abast de la societat informació, orientació, facilitat d'accés, sistemes de beques, etc., perquè les taxes d'escolaritat siguin més altes, no es tracta d'obligar ningú, perquè no és una escolaritat obligatòria, però es tracta de dir que aquest país, aquesta comunitat autònoma, necessita una competència i la formació superior, entre d'altres, perquè hi ha la formació professional molt important, creim que és vital.

I al final, bé, la nostra postura, no em demani a veure si serà la postura inicial, em deixi dir que serà la postura final, que per això hem passat tot el procés, és que si no, hem de tornar a començar, no em faci començar constantment, deixi'm continuar. Hem dit que les negociacions són entre institucions, bé, doncs continuem, continuem entre institucions, jo crec que amb més facilitat, però bé, no em torni fer començar al principi, perquè aleshores ja haurem perdut aquests dos anys.

Moltes gràcies, Sr. President.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Conseller. En torn de rèplica, té la paraula el Sr. Portella.

EL SR. PORTELLA I COLL:

Gràcies, Sr. President. Només un parell de qüestions que han quedat una mica dubtoses a la resposta del Sr. Conseller.

En primer lloc, quan parlava de (...) de la universitat, ja sé que és un paper que és fora de les negociacions, el que volia saber en concret era l'opinió del Govern balear, de la Conselleria, en aquest cas, de la proposta o l'estudi financer, econòmic, que va presentar la universitat i que era la posició intermèdia a uns moments en què les negociacions semblaven aquelles negociacions de pau entre Bòsnia i Sèrbia, i sembla que la universitat va entrar en aquelles negociacions com un alt comissionat de les Nacions Unides, a posar pau. M'agradaria saber quina és l'opinió que en té, d'aquella proposta de la universitat, de l'estudi fet per la universitat, sobre les necessitats reals de finançació a l'estudi que van fer.

Quan li he comentat el tema del finançament del sistema educatiu, no parlava del traspàs de competències del sistema educatiu, és un altre tema, jo li parlava que els problemes de finançament de traspàs de competències s'han d'emmarcar dins el problema de finançament educatiu que en els darrers anys han anat disminuint, s'han d'emmarcar dins aquesta tendència a disminuir el finançament del sistema educatiu, parlava de la proposició que prest haurà de tractar i parlava dels dubtes o de l'expectació que tenim davant quin serà el finançament en el sistema educatiu que el Govern del Partit Popular impulsarà a nivell d'Estat espanyol.

En tot cas, també, quant a les extensions universitàries, jo no li dic que estiguin fetes, hi ha iniciatives de la universitat d'estendre a les illes de Menorca i d'Eivissa les seves activitats, açò és el que hi ha i facilitar també la informació universitària; el que sí li volia demanar és la proposta d'extensions universitàries, si està quantificada i si dins les negociacions que hi ha hagut s'ha tingut en compte o no, si és o no una proposta de futur, que no es té en compte en aquests moments. Aquestes són les tres preguntes que m'agradaria que s'aclarissin una mica més.

EL SR. PRESIDENT:

Moltes gràcies, Sr. Diputat. Per contrareplicar, té la paraula el Sr. Conseller.

EL SR. CONSELLER DE CULTURA, EDUCACIÓ I ESPORTS (Bartomeu Rotger i Amengual):

Gràcies, Sr. President. Sr. Portella. Ràpidament. Les negociacions no tenen res a veure amb Sèrbia i Bòsnia, de veritat, Sr. Portella, són molt serioses, molt rigoroses, i bé, s'utilitzen tots els factors i tots els recursos en benefici de la comunitat, i quant a la universitat, té dret a expressar-se, encara que no hi participi directament, i jo crec que el que expressa la universitat és raonable, perquè coneix perfectament quins són els seus propis recursos i sap que amb aquests recursos actuals no pot anar, no pot caminar, per tant, ells parlaven, si no record malament, de 4.200 milions, consolidats i costos efectius, bé, la veritat és que no estava molt allunyada la universitat, sembla ser, del que nosaltres demanàvem, vol dir que efectivament, però bé ... és una expressió.

Quant al finançament, si vostè es referia, i ho ha dit, a més, s'arribarà amb aquesta declaració de finançament al 6% del PIB o, bé, permeti que, de moment, no som ministre d'Educació, esperem que sigui, de moment, esperi que sigui la ministra en aquest cas qui plantegi la seva política educativa.

I quant a la tercera pregunta, de les extensions universitàries, ho he dit abans, no he dit els costos concrets, perquè no es tractava d'això, a més sabem que això s'ha de fer per etapes, per fases, però sí que li he dit i ara li ho repetesc, que quan vàrem fer la confecció, l'elaboració de l'estudi per justificar amb les negociacions que era necessària una finançació molt més elevada, un dels factors que posàrem damunt la taula raonablement va ser el de les extensions universitàries, que era un factor més que ens ha ajudat que finalment, per això dic, em deixi finalment, que el Ministeri d'Educació i Ciència, reconeixés que efectivament hi havia d'haver un esforç addicional i singular per a aquesta universitat, gràcies a tots aquests factors, un d'ells les extensions universitàries. Gràcies, Sr. President.

EL SR. PRESIDENT:

Moltes gràcies, Sr. Conseller. Per part del Grup Parlamentari Nacionalista-PSM, té la paraula el Sr. Sampol.

EL SR. SAMPOL I MAS:

Gràcies, Sr. President. Bé, quan vàrem demanar aquesta compareixença era quan just hi havia hagut la darrera reunió entre el Govern central i el Govern de les Illes Balears, avui podria parèixer que ja és extemporània aquesta compareixença, ho seria si ja s'hagués firmat, però com que encara no s'ha firmat, creim que és d'actualitat.

D'entrada li diré que no compartesc la sensació que es negociava amb fermesa, més bé li diré que la sensació que vàrem tenir el temps de la campanya electoral, en tota aquella polèmica que hi va haver. Ens va fer la sensació, possiblement equivocada, però de fet no és una única opinió del nostre grup, sinó que he sentit aquest comentari a d'altres persones, de distintes ideologies, va fer la sensació que per part del Govern balear hi havia una rebaixa importantíssima els darrers dies, com si tengués pressa, no per firmar, però, com a mínim, per deixar la posició del Govern balear en una posició còmoda davant el que ja es preveia un triomf electoral del Partit Popular. En definitiva, i per parlar clar, semblava que ja aplanava el camí a una futura negociació allà on les coses fossin molt més fàcils per al Govern central. De fet, s'ha produït una rebaixa importantíssima, des de les aspiracions inicials del Govern balear a les aspiracions actuals que em pareix que ha fixat entre 4.400 i 4.500 milions de pessetes, li toleram aquests 100 milions de pessetes de diferència perquè hem vist que és de lletres, no de ciències.

Voldríem, per tant, que ens fes un poquet de cronologia, a veure si pot fer memòria i dir-nos d'on va partir el Govern balear, quina xifra va ser l'originària i a quin temps, per veure fins on ha baixat, i explicar-nos a què ha renunciat o considera el Govern balear que ha pogut renunciar durant tot aquest temps fins a arribar a les reivindicacions actuals, perquè ens sembla molt bé negociar, partir d'una postura a l'alça per negociar, creim que és una tàctica correcta, ara no ens semblaria bé firmar a qualsevol preu perquè ara el Govern central és del mateix color polític, crec que la mateixa fermesa ha de demostrar el Govern balear ara que abans. Com a mínim, aquesta sospita li he de confessar que hi és i no només dins el nostre grup. Per tant, nosaltres li demanàrem això, que ens fes aquesta cronologia, perquè, recordem, la veritat és que no he tret les hemeroteques, però per recordar l'evolució que han sofert les reivindicacions del Govern balear.

Llavors ens ha parlat de cinc condicions que exigeixen per un finançament correcte de la nostra universitat. Diu que és una universitat jove, efectivament, i que s'ha de valorar la nova inversió al campus, una inversió per a una major oferta d'estudis i una necessitat de cobrir la pluriinsularitat. Com valoren cadascuna d'aquestes qüestions: noves inversions en campus, oferta d'estudis i necessitats entre illes, i els nous estudis, l'oferta de nous estudis amb quines previsions, quines previsions tenen per posar damunt la taula de negociació.

Parla que la nostra universitat és escassa en finançament, per sota de la mitjana, tant per alumne com per professors. Quina és aquesta mitjana de finançament a nivell d'Estat espanyol i quina és la mitjana actualment a les Illes Balears?

Ha parlat també que el finançament hauria de recollir el finançament de les extensions universitàries a Menorca i a Eivissa, quina avaluació fan i quines extensions preveuen si es veien satisfetes les seves reivindicacions?

Quines previsions hi ha -ja anam a la quarta condició d'evolució de la nostra taxa d'escolarització?

I finalment, quina reivindicació fan en el cinquè supòsit per a beques i ajudes per trasllat a fora de la nostra comunitat autònoma per estudis que possiblement mai no es podran impartir aquí? En definitiva, quina valoració fan per cada apartat?

I exactament saber què és el que els separa actualment, fins on va arribar el Govern central i on estan plantats vostès actualment.

Aquestes són les preguntes, gairebé totes del tema del finançament, encara que el tema d'ofertes d'estudis ja significa anar un poquet cap al model d'universitat que defensam i voldríem que ens contestàs el més concretament possible.

EL SR. PRESIDENT:

Moltes gràcies, Sr. Sampol. Per contestar, té la paraula el Sr. Conseller.

EL SR. CONSELLER DE CULTURA, EDUCACIÓ I ESPORTS (Bartomeu Rotger i Amengual):

Gràcies, Sr. President. Sr. Sampol. Miri, intentaré contestar cadascuna de les preguntes que vostè ha formulat. Bé, que hi havia la sospita, feia la sensació electoralista que anàvem rebaixant per no arribar a la situació que després el nostre govern, diríem, per dir-ho de qualque manera, perquè l'altre també era el nostre govern, no?, que no podria, estam parlant institucionalment, sempre, que no podria accedir a aquests nivells de finançament que nosaltres havíem ..., no, miri, el que passa, i jo ho he de reconèixer, és que a un moment determinat hi ha una espècie d'eclosió, surt a llum pública tot un procés de negociació, hi ha, diríem, unes negociacions que són fortes, contínues, però que, tal vegada perquè no s'havia arribat encara a la qüestió de finançament concreta i perquè a més no coincidía amb el temps amb el que era el moment electoral, que ni nosaltres podíem preveure, m'ha de reconèixer que amb les negociacions que dúiem, nosaltres no podíem planificar que això passaria, que precisament la convocatòria seria dia 3 de març, vull dir que passa que va coincidir amb el temps i que llavors va tenir una ressonància, una eclosió, diria jo, dins el temps, inusitada, molt forta, perquè el temps així ho produïa.

Bé, jo li podria dir, Sr. Sampol, que això és més bé una qüestió externa que interna a les pròpies negociacions, perquè no sempre les tàctiques i les estratègies en política són suficients, jo crec que es tracta també de tot un procés d'idees posades al servei de la nostra comunitat, per què és que no s'accepta també dins unes negociacions institucionals que hi pot haver, que hi ha d'haver aquest factor, no estratègic, no just tàctic, sinó realment profund, de voler servir la nostra comunitat, aconseguint una transferència digna per al nostre poble. Bé, m'atorgui, o ens atorgui en aquest cas als responsables institucionals, aquesta possibilitat, que encara que a un moment determinat es va disparar, tal vegada era a causa de factors externs.

Jo entenc que es pogués produir aquesta sensació, per una altra part, vostè és un bon negociador, Sr. Sampol, és un bon negociador, i jo estic convençut que vostè sap que en unes negociacions s'utilitzen tots els recursos, tots, tots els possibles, i és lògic que unes negociacions s'iniciïn amb uns estudis a l'alça, si és possible, per què no?, jo crec que això és bo, no?, i que una negociació vol dir aproximar-se, apropar-se a un terme mitjà, jo cedesc i vostè cedeix, i al final arribam a acords que entenem que són suficients dins el context polític actual i econòmic. Per tant, deixi que utilitzem els recursos, que en tot cas sempre tenien una objectivitat. És a dir, no hi ha hagut cap moment, utilitzant tots els recursos per a una negociació, que no fossin conseqüència d'un estudi seriós, però aplicant unes variables convenients, que ens convenia aplicar, perquè a partir d'aquí poguéssim discutir, però sempre partint d'uns estudis objectivament correctes, estadísticament correctes, encara que tal vegada dins la realitat aquest plantejament maximalista tal vegada no s'hagués donat, però que havíem de preveure. Per tant, no es tracta de rebaixar, es tracta de negociar, i negociar és ceder, i negociar és avançar, per les dues parts, no per una, perquè si no no serien negociacions, seria molt més fàcil, i els plantejaments són recursos, però sempre estadísticament correctes. Per tant, res de rebaixes, negociacions dures, sensacions que un té dret sempre a sentir, a percebre, però que realment atorgui'm la possibilitat de negociar d'una manera profunda en funció del benefici de la nostra comunitat.

Quin era el punt inicial? Procuraré concretar, a més, a totes les preguntes que pugui. El punt inicial nostre es basava en dues dades estadístiques molt concretes, la qüestió de quina és la taxa d'escolarització, la mitjana de l'Estat espanyol referit a universitats, a ensenyament superior, quina és la taxa mitjana d'escolarització, bé, i segona qüestió, quin és el coeficient que correspon a un tamany de població determinada, en funció d'aquest tamany de població i en funció d'aquesta mitjana de taxes d'escolarització de tot l'Estat espanyol, evidentment hi ha un punt, s'arriba a una qüestió concreta, i naturalment aquestes taxes, vaja, o el nombre d'alumnes que a Madrid parlaven d'11.743 alumnes, actualment, cosa que no és certa, per cert, perquè actualment ja n'hi ha prop de 14.000, home tal vegada és que no tenien en compte els estudis turístics, i en aquests moments estan formalitzats, per tant hem de parlar d'aproximadament 14.000 alumnes, bé, que anaven a 20.000 i busques d'alumnes, que no els tendrem mai?, possiblement no, però deixi'm dir que és un recurs a l'alça, si vol, però estadísticament correcte, perquè és fer una simulació que hauria de passar a una comunitat autònoma com la nostra, fent funcionar la simulació corresponent de tot l'Estat espanyol, en tamany de població i en taxes. Per tant, estadísticament era correcte, el que passa és que és molt probable, efectivament, molt probable que si afegim estudis d'altre tipus, no solament estadístics no arribem a aquestes quantitats, per tant podem jugar, hi ha un marge, i aquest marge són les negociacions, no sé si li contest exactament.

M'ha fet una altra qüestió, però és diferent, la pregunta, primer m'ha dit aquesta. Quant al finançament mitjà, miri, canvia, efectivament perquè m'ha de reconèixer, i hem de ser rigorosos amb aquesta qüestió, hem de reconèixer que hi ha diferents variables, hi ha les variables corresponents a tamany de població, corresponents a estudis, més cars o més barats, hi ha la variable corresponent a les darreres transferències que s'han fet, etc., però nosaltres, com a mínim, enteníem que era necessari arribar, com a mínim, a les 300.000 pessetes de finançament per alumne i per professor també vàrem comptabilitzar, el que passa és que ara no ho tenc present, com a mínim, 300.000 pessetes, quan realment nosaltres teníem més o manco un finançament de 248-250.000 pessetes. És a dir, estàvem molt per sota d'aquesta mitjana que jo he corregit, he arribat al mínim, perquè he afegit aquests factors de població, d'estudis, etc., etc., per tant la diferència era substancial, no es podia admetre aquesta diferència entre el que és la mitjana de totes les universitats de l'Estat espanyol, corregida per totes aquestes variables que li dic, i admetre que aquí eren suficients 250.000 pessetes, pràcticament, per alumne.

Nous estudis i el campus. Bé, els nous estudis, d'una manera concreta pensí que nosaltres havíem d'actuar dient que aquesta universitat en creixement hipotèticament i fins i tot concretament suposava que s'incrementassin els estudis, l'oferta d'estudis, quins estudis?, no, jo no crec que dins les negociacions s'hagués de dir en aquell moment quins estudis, perquè hagués estat, a més, entrar dins una competència que no era nostra, que no és només nostra, no és just institucional, que també correspon a la universitat, una participació, i correspon a la societat a través del Consell Social. Per tant, no, no posàvem damunt la taula les carreres concretes perquè creim que no era ni necessari ni hagués estat correcte. El que sí hi havia eren uns factors que incrementaven a aquesta universitat en creixement el que són els costos efectius amb unes quantitats determinades preveient la possibilitat que hi hagués altres estudis, perquè ni estam encara en condicions, per mor del que li he dit, de concretar si necessitam més estudis, carreres curtes o llargues o de quin tipus. Per tant, no hagués estat correcte, però sí s'havia de fer una previsió, que es va fer.

Quant al campus sí que era més fàcil, perquè són obres materials que estan valorades, a mi em sembla que li he dit, anant al mínim, 800 milions de pessetes, no sé si al final sortien per aquesta diferència de 100 milions, que tal vegada eren 800 i busques, a part crec recordar, ho dic una mica de memòria, a part de la zona esportiva que, com que això anirà, a més està una mica en relació amb la Universiada, doncs bé, ho tenim bastant més consolidat, per tant aquesta era més o manco la inversió que ens proposam, a més, que el Ministeri ...

EL SR. PRESIDENT:

Un moment, perdoni un moment, Sr. Conseller. Prec a tots els assistents que moderin els seus decibels. Gràcies. Continui.

EL SR. CONSELLER DE CULTURA, EDUCACIÓ I ESPORTS (Bartomeu Rotger i Amengual):

... que hi hagués, per tant, una referència molt concreta a això.

Si també hem avaluat les extensions universitàries a les illes. No, no hi ha hagut una avaluació concreta, entre d'altres coses perquè sabem que això pot durar molt de temps, que s'ha de començar, que és necessari plantejar-ho d'una manera molt rigorosa, ara bé, naturalment es va utilitzar com un factor per dir, el finançament ha de ser superior i, com a mínim, hem d'arribar a açò, és a dir, eren factors de pressió raonables, ben desenvolupats, alguns valorats en detall, com li he dit, i d'altres que no, perquè no crec que fos imprescindible ni bo valorar-ho en aquell moment, perquè era difícil.

L'evolució de la taxa d'escolarització li he dit, nosaltres pensam que s'havia d'aplicar aquesta qüestió estadística, sabent que després s'havia de negociar, perquè molt probablement no hi arribem a aquestes taxes, però bé, lògicament podem començar plantejant aquesta qüestió estadística per, a partir d'aquí, anar negociant, no?

Les beques i ajudes nosaltres creim que s'han d'intensificar. En aquest moment, beques i ajudes no corresponien ni correspondran a les comunitats autònomes, la gestió, però no obstant això, la nostra proposta és que s'incrementin en funció de les necessitats que tenguí aquesta comunitat pluriinsular de desplaçar-se, sempre tenint en compte que aquests desplaçaments han d'estar justificats perquè aquí no hi ha els estudis corresponents, i per això, fins i tot, volem arribar a convenis entre les distintes comunitats receptives, que reben normalment els nostres alumnes, perquè tant la residència com l'accés sigui més fàcil. Em referesc a la comunitat de Madrid, a la Generalitat de Catalunya i a València.

I, finalment, quina és la situació actual? Bé, la situació actual és que crec que estam ben posicionats, que el Ministeri ens va reconèixer que era bo arribar a un finançament de 4.000 milions en costos efectius i consolidats, nosaltres creim que això és un esforç, és una passa important, a partir d'aquí podem negociar amb més força, crec que ens estam aproximant molt, varem fer immediatament una oferta que respectava bastant ja aquesta darrera oferta del Ministeri, està escrita, i bé, la veritat és que al final ja no hi va haver temps, bé sí que hi havia temps, jo crec que si ens haguessin contestat estàvem en disposició, però bé, aquesta és la posició que ens permetrà, al meu entendre, arribar a acords immediats. Moltes gràcies, Sr. President.

EL SR. PRESIDENT:

Moltes gràcies, Sr. Conseller. Sr. Sampol.

EL SR. SAMPOL I MAS:

Gràcies, Sr. President. Bé, podem deduir quina ha estat l'evolució de les reivindicacions del Govern balear sobre unes previsions d'escolarització de més de 20.000 alumnes, valorant a 300.000 pessetes per alumne, tendria la transferència, segons el Govern balear, inicialment un cost efectiu de més de 6.000 milions, comptant per 20.000 alumnes, que jo aquí de vegades he sentit parlar de més de 20.000 alumnes. Sembla ser que ara el cost efectiu, el Govern balear ja es conforma amb 3.600 milions, és a dir que dona per bona la xifra de 12.000 alumnes, diu que segons Madrid són 11.743, dona per bona la xifra de 12.000 alumnes, de Madrid, que amb una valoració de 300.000 pessetes per alumne, són 3.600 milions de pessetes. I sense comptar la valoració per professor que també proposava Madrid. És a dir que es produeix, i ja una vegada convocades les eleccions, una rebaixa de les reivindicacions del cost efectiu del cent per cent, és a dir que d'una valoració de més de 6.000 milions de pessetes més 800 per inversió nova, és a dir que són més de 6.800 milions de pessetes, es passa, ja entrant dins la campanya electoral, però amb una dràstica baixada, a una valoració de 3.600 milions de pessetes més una inversió nova de 800 milions. O sigui que hi va haver una rebaixa importantíssima. D'aquí que un sector d'aquesta societat, i sectors relacionats amb la universitat, que seguien els debats i que han seguit tota aquesta polèmica, varen tenir aquesta percepció. El Govern balear preparava les transferències còmodes per a l'entrada del Govern del Partit Popular a Madrid. Hi ha hagut una rebaixa importantíssima, molt més important la rebaixa que l'augment que s'ha produït per part del Govern central, l'evolució del Govern central ha estat de 6 o 700 milions de pessetes a l'alça, la rebaixa del Govern balear ha estat de més de 3.000 milions de pessetes, en totes aquestes negociacions. Aquesta és la traducció en xifres de les paraules del conseller de lletres. Aquesta és la realitat.

Jo no sé, no sé, pareix que la universitat va per aquí, per un cost efectiu, comptant una inversió nova tal vegada més allargada en el temps, una valoració d'uns 4.300 milions de pessetes, ara ens pareix bé partir des de postures de força, ara, sincerament, pensam que des d'una opció neutral, més bé que moltes vegades ha estat més de part del Govern balear que no del Govern central, la majoria de vegades, pensam que han actuat volent fer partidisme amb tota la negociació de les transferències per a la universitat. Veurem al final per quant firmaran, ja ho veurem, sembla que ara estan en els 4.500 milions de pessetes, el Govern central, la darrera oferta era de 4.000, veurem si s'aniran per la xifra que segons fonts universitàries seria la més apropiada, ara constatar que hi ha hagut una rebaixa importantíssima per part del Govern balear. No sé si és que ja renuncia a aquesta universitat de 20.000 alumnes, si ja estabilitzarem la nostra escolarització universitària en aquests 12.000 alumnes, no podem augmentar molt més, i sobretot, llavors també fa falta veure la inversió nova, per quants d'anys es preveu el finançament per inversió nova, és a dir, aquests 800 milions o els que siguin al final durant quants d'anys es mantendran en el seu finançament.

Moltes gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Moltes gràcies, Sr. Sampol. Sr. Conseller.

EL SR. CONSELLER DE CULTURA, EDUCACIÓ I ESPORTS (Bartomeu Rotger i Amengual):

Gràcies, Sr. President. Sr. Sampol. Bé, jo abans li he atribuït, no atorgat, això no s'atorga, capacitat de negociació, evidentment vostè en aquests moments no fa negociacions, fa una altra cosa, no es troba dins la dinàmica de les negociacions, fa una altra cosa, vostè mateix, utilitzi la paraula que vulgui.

No, no, no és així. No, és bastant diferent la situació. En primer lloc, jo fos de vostè no m'apropriaria de totes les sensacions o estimacions que hi ha dins la societat, perquè vostè diu que la societat, he cregut entendre, estima o té la sensació que nosaltres el que hem fet han estat rebaixes electorals, etc., etc., i jo li diré que tal vegada això no és així, fins i tot hi ha hagut manifestacions públiques on se'ns donava el suport per unes negociacions serioses, rigoroses i fortes, per tant, l'estimació aquesta que vostè diu ara no crec que sigui la que realment correspon a la nostra societat.

Miri, no solament, i ho he de dir en benefici també d'unes negociacions dures, llargues i també en benefici del Ministeri d'Educació i Ciència, que ha estat capaç d'entendre part dels nostres problemes, ho he de dir, que finalment dins aquestes negociacions, el Ministeri d'Educació i Ciència ha tengut en compte positivament una sèrie de qüestions que són dignes d'elogi a través d'aquestes negociacions, i li diré que no solament s'ha rebaixat, sinó que hem aconseguit un increment del que se'ns oferia, un increment de més del 50%, miri que li dic. Vostè em diu que hem rebaixat el cent per cent, doncs no, no solament no hem rebaixat el cent per cent, sinó que a més ho hem incrementat en més d'un 50%, el que va ser l'oferta del Ministeri d'Educació i Ciència. Per tant, no em digui això, perquè no és veritat, jo he procurat donar-li tota la informació i fins i tot amb dades concretes, nominals també, naturalment, dins aquests costos hi ha el personal docent i no docent, no hi ha just les inversions noves, és evident, i hem aconseguit a més que fossin costos efectius i consolidats, i això és important, perquè romanen. Per tant, li he de dir que dins aquesta aproximació final amb el Ministeri d'Educació i Ciència on es va reconèixer finalment que aquesta comunitat té una universitat en creixement, que necessita una acció especial i que, en conseqüència estaven disposats a incrementar, i ho han incrementat, i això s'ha de dir perquè és positiu, i ho hem aconseguit entre el Ministeri i nosaltres. Jo dic que això és una bona posició, haver aconseguit un 50% més del que era l'oferta inicial. I a més, a més, amb una aproximació molt forta al que demanava la universitat. M'ha de reconèixer que si la universitat va expressar públicament que el que necessitava, home una institució tendeix a demanar més sempre o almanco no quedar-se curta, sempre dins el context polític i econòmic de la situació, que tampoc no és tan bona, que quan la nostra universitat públicament expressava la necessitat de 4.200 milions en costos efectius i consolidats, i estam en una posició molt, molt apropiada, home!, digui'ns que no hem perdut el temps, que no hem fet electoralisme, que ens hem mantengut, malgrat les eleccions. Per tant, no és així, hem aconseguit molt més, estam en una posició bona, crec que és una qüestió que s'ha d'elogiar al Ministeri, finalment, malgrat la (...) que hi ha hagut, i bé, continuarem negociant a partir del que és aquesta aproximació, perquè això són les negociacions.

Moltes gràcies, Sr. President.

EL SR. PRESIDENT:

Moltes gràcies, Sr. Conseller. Per part del Grup Parlamentari Socialista, té la paraula el Sr. Crespi.

EL SR. CRESPI I PLAZA:

Gràcies, Sr. President. En primer lloc, jo voldria posar una qüestió d'ordre a aquesta comissió: a petició del Grup Parlamentari Nacionalista, el president de la Comissió va convocar una compareixença d'aquells dos consellers que havien participat en les negociacions, i així figura a la convocatòria que tenim avui aquí, i jo entenc que el Reglament de la Cambra no preveu que un conseller delegui en un altre aquesta funció, en tot cas, està previst que un no assisteixi per un motiu justificat, però a mi m'agradaria que constàs la nostra protesta, perquè el Conseller d'Hisenda, que crec que és una part important de la negociació, no sigui aquí, no perquè no hi hagi pogut ser, sinó perquè simplement hagi delegat en el Sr. Rotger, que no té perquè assumir les responsabilitats de tipus econòmic que té el Conseller d'Hisenda.

Dit això, entraré dins la meua intervenció i entendré que el Sr. Rotger no em contesti determinats aspectes, perquè fugen una mica del seu camp d'actuació normal, que, a pesar de tot, jo li reconeixeré que ell sí que sap sumar, encara que ell no reconegui que jo sé llegir.

El Sr. Conseller d'Hisenda contestava una pregunta del diputat d'Esquerra Unida, li deia: "El Govern balear disposa d'un conjunt d'estudis que analitzen diferents àrees demogràfiques per determinar quin nombre d'estudiants disposa regions del nostre tipus a altres llocs del món". Nosaltres varem dir ràpidament: "Demanem aquests estudis al Govern de la Comunitat". I els demanàrem, i el Govern de la Comunitat no ens contesta a través del mateix conseller, sinó que ens contesta el conseller de Cultura, Educació i Esports, i ens contesta parlant dels 24.000 estudiants que haurà de tenir aquesta universitat, i ens aporta els documents adjunts, que són tres fulls amb un gràfic. Realment, nosaltres creim que això és una mica l'element que no ha permès que aquesta negociació arribàs a bon port. I nosaltres voldríem donar suport al Govern d'aquesta comunitat a través del Parlament perquè a partir d'ara donin un bon resultat.

Nosaltres entenem, possiblement això de vegades no tenguí molta venda popular, que racionalitzar les coses, documentar-les i fonamentar-les, dóna una força argumental a l'hora de discutir, que és difícilment rebutjable. Naturalment, qui rep una petició de 6.000 milions de pessetes, si no record malament, i 24.000 estudiants, bé, demana: "I d'on surten aquests estudiants?" Evidentment, sembla que el Govern el que ha fet és aplicar un valor mitjà d'estudiants, és a dir és com si la natalitat a Sòria sigui d'una determinada quantitat, que aquí estiguem obligats a tenir el mateix coeficient de natalitat; a mi em sembla que cada comunitat té allò que vol tenir, i si hi ha estudiants universitaris o no n'hi ha, és per pròpia voluntat d'aquella societat. Si nosaltres feim un estudi de les regions, comunitats, províncies de l'Estat espanyol, i el Sr. Rotger a la seva intervenció deia que no sabia per què aquí n'hi havia manco, possiblement se'n temerà que aquelles regions que el seu model econòmic es basa fonamentalment en el sector serveis, són precisament aquelles comunitats que donen manco estudiants universitaris, i això a més és una cosa que està posada de manifest a quasi tots els estudis entre societat-universitat, societat-ocupació, que a la bibliografia n'hi ha bastants. És a dir, el sector serveis, moltes vegades, no respon l'oferta universitària a les necessitats laborals i, per tant, la gent cerca altres tipus de formació no universitària per accedir a aquells llocs de feina. Per tant, aquesta és una realitat pròpia de la nostra comunitat, sector serveis, sector turístic dins el sector serveis, que justificaria una menor, és a dir, estar en els trams no més baixos de l'Estat espanyol, perquè darrera nosaltres, molt per darrera, tenim tota la comunitat gallega, tenim Girona, Cadis, Toledo, que té la universitat de Madrid a quatre passes, Ciudad Real, etc., etc., i de la nostra categoria hi ha Tarragona, Castelló, Alacant, etc., etc.

Per tant, no hi ha raons objectives per preveure que creixerem els universitaris perquè nosaltres estam per davall de la mitjana, sinó que estam per davall de la mitjana perquè tenim una realitat socio-econòmica que ens situa, i això no és negatiu, sinó que és un fet, per davall d'aquesta mitjana. Però, a més, si ara anam, fins i tot, a uns estudis demogràfics, ens temerem que aquesta xifra també és exagerada. Si miram tant els censos de població com les matrícules escolars, que són tan fiables, jo diria que de vegades més fiables que els censos de l'Institut Nacional d'Estadística, perquè els mestres sí que saben comptar, i compten els nins que estan asseguts a les escoles, si ens fixam en això, notam diverses coses. Primer, el nombre d'alumnes potencials que poden accedir a la universitat són de l'ordre, en aquest moment, matrícula d'aquest curs acadèmic, de 7.500, però d'aquests 7.500 només es dediquen a anar a la universitat, van a les proves d'accés, uns 3.000; vol dir que aquests altres alumnes es dediquen a altres tipus d'estudis o bé accedeixen al món laboral, per tant aquesta xifra ens demostra ja quin és el nombre d'estudiants potencials d'aquesta universitat, que, per cert, és ver que no són aquests 11.000 que es diuen, perquè aquí tenim centres universitaris que no són computables a efectes de pressupost universitari perquè depenen d'altres institucions: Escola de Magisteri Alberta Jiménez, escola de Treball Social, d'Infermeria, etc., que no figuren, però sí són a les estadístiques universitàries, però no figuren com alumnes computables a efectes de pressupost.

Però si a més ens fixam amb les taxes de natalitat, veim dues coses, les corts de població que en aquests moments acaben els seus estudis d'EGB, oscil·len entre els 11 i els 12.000 alumnes, mentre que els alumnes que tenim escolaritzats a pre-escolar de 5 anys, són 8.300; vol dir que hi ha una reducció molt notable de 4.000 alumnes, que això fa preveure que en el futur hi haurà encara una major disminució del nombre d'alumnes. Però a més, a més, a Espanya, la mitjana espanyola d'estudiants universitaris, és el segon país en estudiants universitaris d'Europa, i no som un país amb renda per càpita que ho justifiqui, vol dir que tenim una inflació notable d'estudiants universitaris, i per què?, perquè en aquest país, fins a l'aprovació de la Llei Orgànica que ordena el sistema educatiu, no existia una formació professional com a altres països d'Europa, que pogués cobrir precisament aquest sector serveis, i, per tant, aquests altres països tenen formació professional superior que permet cobrir els llocs de feina amb un esforç, tant econòmic com personal per part dels alumnes molt inferior. Per tant, un altre factor que ens permet pensar en una major disminució en el nombre d'alumnes.

Per tant, si començar a sumar això, restar-ho, multiplicar-ho i dividir-ho, nosaltres arribarem a la conclusió, i la universitat també, a un dels seus estudis que feia de prospectiva, que com a màxim, com a màxim, ens podríem situar a un horitzó d'uns 18.000 estudiants, com a màxim. Amb les dades, agafant totes les màximes possibles en totes les circumstàncies. Nosaltres creim que 16.000 és una xifra més encertada, perquè, com ha reconegut el Sr. Conseller, també és ver que, a pesar que hi ha una política de beques, d'aquesta comunitat no surten molts d'alumnes a fora, no és una comunitat, per tant, on oferir molts d'estudis més ens permeti incrementar el nivell d'alumnat, perquè si miram les dades que la mateixa universitat té de trasllat de matrícula a altres comunitats, ens temem que només el curs 94-95, 643 alumnes es matricularen a universitats de fora d'aquesta comunitat, i fins i tot d'aquests 643, 152 estudien a fora allò que poden estudiar aquí, vol dir que són alumnes que se'n van perquè se'n volen anar, per tant, aquests senyors difícilment els retornarem, perquè tal vegada desitgen anar a una universitat de fora.

I si miram què estudien aquests alumnes ens donam compte que només a medicina i a arquitectura se superen els 40 alumnes. Per tant, difícilment podem posar uns estudis que tinguin una rendibilitat suficient per assumir alumnes de l'exterior. Clar, davant una exposició d'una xifra de 24.000, sense una anàlisi seriosa d'això, jo crec que l'altre interlocutor diu: "això és una fanfarronada", i és una fanfarronada la part del nombre d'alumnes. Vostè mateix ha reconegut que això era una hipòtesi a la qual, possiblement, no hi arribarien.

Passaré a la part econòmica, si de 24.000, ja no són alumnes, la part econòmica, evidentment, haurà de ser més reduïda. Vostè ha dit que han estudiat a altres universitats. Hi ha un document, crec que un document important, del Consell d'Universitats que exposa la dificultat de determinar el cost per estudiant a una universitat, perquè depèn del nombre d'alumnes que hi ha a cada aula, vostè sap molt bé que no és com a altres sistemes que hi ha taxat un nombre màxim d'alumnes sinó que depèn de la realitat física d'aquella facultat, per tant, aquesta és una cosa mala de definir. La mitjana del cost per alumne, si bé és una xifra que es pot posar damunt un paper, és una xifra que no diu res, que no serveix per fer cap projecció d'una a una altra universitat. Tampoc no oblidem que hi ha universitats que tenen campus dispersos a diferents zones, la qual cosa és un altre element que encariria el cost dels serveis generals.

Nosaltres hem estudiat aquesta universitat i hem estudiat altres universitats, però no universitats del mateix nombre d'alumnes sinó mirant els estudis que tenen les altres universitats, perquè no basta que tinguin els mateixos alumnes sinó que han d'estudiar exactament les mateixes carreres. Com és la nostra universitat? La nostra universitat és una universitat, segons les seves dades, que té la meitat dels estudiants que estudien carreres de cicle curt, carreres de tres anys. Naturalment, si els estudiants només romanen tres anys a la universitat costen menys que si hi romanen cinc. En segon lloc, d'aquests estudiats de cicle llarg, estudien carreres de baix cost, perquè són carreres que no necessiten laboratoris molt especialitzats, no necessiten mitjans tecnològics molt costosos, sinó que són carreres d'aquelles que determinen els estudis que costen manco, a la facultat de Filosofia i Lletres, 2.500 alumnes, a la facultat de Dret, 2.400 alumnes. Vol dir que de cicle llarg, d'aquests 14.000 serien uns 7.000, 5.000 estudien dos tipus de carreres de les que manco cost tenen. En canvi, de carreres costoses, com poden ser telemàtiques, físiques, n'hi ha molts pocs, en total cent i busques alumnes entre les dues facultats. Això determina una universitat, que no és que sigui de segona categoria, amb un manteniment que no és dels més costosos. Vostè sap que aquestes 300.000 pessetes que deia aplicades a una facultat de Medicina, no basten ni per pagar la neteja dels laboratoris cada matí. És a dir, el cost real de la universitat, evidentment, ha d'estar a la part baixa de les universitats espanyoles, però no perquè estigui mal finançada, sinó perquè allò que fa no és el més costós.

EL SR. PRESIDENT:

Sr. Diputat, li prec que vagi acabant.

EL SR. CRESPI I PLAZA:

Gràcies. Així, aquesta negociació partia d'un vici. Nosaltres avui estam aquí revisant una història passada, però no amb un objecte cultura, de conèixer un fet i estar satisfets d'adquirir cultura. Jo crec que estam aquí per, - almanco aquest diputat que parla-, per conèixer on no hem actuat correctament i, en el futur, poder negociar a una posició raonable i ferma. Aquesta és la nostra postura i amb aquesta postura vostè tendrà el suport del Grup Parlamentari Socialista. Naturalment, si aquesta no és la postura, nosaltres tampoc no podem donar suport a una postura d'aquest tipus. Gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Moltes gràcies, Sr. Diputat. Sr. Conseller.

EL SR. CONSELLER DE CULTURA, EDUCACIÓ I ESPORTS (Bartomeu Rotger i Amengual):

Moltes gràcies, Sr. President. Sr. Crespi, no sé si jo puc intervenir a la qüestió d'ordre però voldria, una altra volta, rectificar, si no m'he expressat bé voldria corregir-me, no és que el Sr. Conseller d'Economia i Hisenda hagi delegat en mi, si ho dit així ho he dit malament. No ha pogut venir i m'ha demanat que excusés la seva presència, per tant, voldria que quedàs constància...

Miri, Sr. Crespi, ho dic de veritat, estic content que no l'he tengut a la comissió negociadora, perquè el discurs que ha fet, vertaderament, és més dur que el del Ministeri d'Educació i Ciència. Vull dir que, em sembla, que vostè, en termes col·loquials, no sé si ha canviat el xip. No és el Director Provincial del Ministeri d'Educació i Ciència, no es tracta de defensar d'una manera tan absoluta els interessos del Ministeri d'Educació i Ciència, que naturalment són els nostres interessos perquè defensa el de tota Espanya, vostè és diputat, i prou que ho sap, d'aquesta comunitat autònoma. Jo li dic la veritat, aquest discurs que ha fet encara és un poc més dur, quant a les taxes d'escolarització, que el discurs del Sr. Banda. Hem dit que les negociacions requereixen punts de partida, requereixen estudis seriosos. Efectivament, no es tracta de posar damunt la taula xifres que no són correctes, però sí aprofitar al màxim aquesta part de la realitat que més convé als interessos de la comunitat autònoma. No em posi damunt la taula aquella part, que també és part de la realitat, que més convé als interessos, en aquest cas, d'un ministeri d'Educació i Ciència que volia *café para todos*, no sé si m'explic. No, fem un reconeixement que les negociacions són des d'aquí per als nostres propis interessos i procurem posar damunt la taula aquelles visions de la realitat, certes, però aquelles parts que més ens convenen, però als interessos d'aquesta comunitat, no d'una altra, perquè el seu discurs és molt brillant, jo estic en part d'acord, però hi ha una part que no es correspon amb els interessos d'aquesta comunitat quant a les negociacions. Això ho dic d'una manera afectuosa.

En segon lloc, jo crec que ens hem equivocat, Sr. Crespí. Ens hem equivocat no amb les negociacions sinó amb els plantejaments d'ara, d'aquest moment, perquè vostè ha accentuat molt i molt bé la qüestió dels 24.000 alumnes o dels 20.000 alumnes. Jo a això no li donava massa importància, la veritat. Jo partia d'una altra qüestió, d'un altre principi. Era necessari partir d'una qüestió molt més simple, aquesta universitat, d'acord amb la realitat actual, el que té ara, el pressupost que té ara, les aportacions nominals que fa el Ministeri d'Educació i Ciència, les possibilitats de futur, en aquest moment hi ha unes carreres que no són molt costoses, però jo no sé d'aquí vuit o deu anys què hi haurà, podria ser que aquesta societat volgués una altra cosa, que aquesta societat de serveis volgués diversificar al màxim les qüestions i necessitats una competitivitat (...), per això necessitam uns estudis superiors, i formació professional de qualitat, evidentment, no tots han d'entrar dins l'educació superior. Però estam programant, estam demanant tot un finançament d'una societat i d'una universitat de futur. Per això deim que està en creixement, perquè encara no té els estudis que hauria de tenir, en el nostre entendre. Quins seran? Ho haurém de debatre entre tots, però per això demanam un finançament a vuit anys, vuit anys, no d'aquí 50, vuit, deu anys. Partim de la base que necessitàvem, com a mínim, un finançament que passa bastant del que demanava la universitat. En funció d'això, que jo crec que és molt més simple, anem a veure aquelles parts de la realitat que més ens convenen per fer veure, a unes negociacions dures, a l'altra part, que exhibeix una sèrie de qüestions que també són reals però que no ens convenen, si podem convèncer al Ministeri d'Educació i Ciència que aquest finançament és el necessari, aportant tota mena de factors que ens convenen, no els que no ens convenen, perquè això ja ho farà el Ministeri, per això estam negociant. També entenc que l'Estat defensa les comunitats autònomes, però bé, per si un cas.

A vostè li criden molt l'atenció els 20.000 alumnes, o 24.000. I no li crida l'atenció, Sr. Crespí, que el Ministeri d'Educació i Ciència manegi 11.700 alumnes?, perquè, vertaderament, és escandalós. Això era la xifra que el Ministeri d'Educació i Ciència ens volia col·locar, 11.700 alumnes, sense més estudis, sense pensar què passarà d'aquí a vuit anys, sense cap més estudis, 11.700 alumnes. Bé, vostè ho ha dit, hi ha tota una sèrie d'alumnes que són nostres, no són del Sinaí, són nostres, que estan estudiant a l'escola normal privada, o estan estudiant treball social i també turisme. És cert que formalment aquests alumnes no es tenen en compte, a efectes formals de finançament, és cert, però els de turisme sí, entre altres coses perquè són estudis absolutament oficials. Possiblement també haurém d'incrementar el nivell superior dels estudis de turisme. Són alumnes nostres, són ciutadans i ciutadanes de la comunitat autònoma. És possible que formalment no s'hagin de tenir en compte, però existeixen. Tal volta, per compensar aquests alumnes que existeixen i no es tenen en compte, i que estudien de veritat, hem de manejar aquesta part de la realitat que ens convé, i a més, hem d'afegir tots els alumnes que estudien turisme i que són oficials, s'han d'incrementar. Per tant, nosaltres sí podem dir, (...), que tenim, com a mínim, 14.000 alumnes, avui, a la nostra universitat, no 11.700. La qual cosa ja canvia molt el finançament, amb aquesta multiplicació, 14.000 alumnes.

Hem diu que el màxim que podem preveure són 18.000 alumnes, ho ha dit. Crec que ho he anotat. Per ventura, possiblement, perquè l'estudi demogràfic que ha fet, això sí, crec que és molt rigorós, 18.000 alumnes de mitjana. Efectivament, jo sé que si dic que si la mitjana de finançament de les universitats són 300.000 pessetes faig curt, vull que consti, molt curt. És difícil, però els alumnes són els que són i el finançament és el que és, la divisió és fàcil. Naturalment, entren una sèrie de coeficients d'oferta d'estudis, estudis més barats, curts o llargs, universitats de recent implantació o històriques, universitats que fa anys que són de les comunitats autònomes i, per tant, amb una implicació més forta..., o de recent transferència, de tamany, de població, etc., ja ho sé que tot això corregeix. Però, així i tot, si multiplicam aquests 18.000 alumnes per 300.000 pessetes, que és el mínim, està molt corregit, ens anam a 5.400 milions. Vol dir que tot això també era un disbarat. No, vostès no defensaven els 5.400 milions, punt de partida per anar (...), sinó els 3.100, 3.100 més les inversions. No, home, no era bo per a la comunitat autònoma. No ho era, entre altres coses, perquè no anem a dir que els nostres estudis eren els correctes, la universitat en demanava 4.200, costs efectius i consolidats. Jo crec que estàvem molt allunyats. Per tant, més que anar a una objectivitat i a donar una importància extraordinària a dades que s'han exhibit, efectivament eren importants, el que era la finalitat principal era patentitzar que a aquesta comunitat autònoma, la nostra universitat, necessitava un finançament superior al que ells ens donaven. Nosaltres enteníem que havia de ser, com a mínim, de 4.500 milions. Vol dir que això era l'operació i es posaven damunt la taula totes aquestes qüestions, perquè nosaltres, pensant en el futur, volem afegir al que vostè deia tota una sèrie de consideracions de competitivitat, de projecció cap a Europa, d'estudis turístics que puguin atreure gent de fora. Podem aspirar a això, a tenir uns estudis en turisme, ja que és una comunitat autònoma amb una economia productiva molt forta relacionada amb el turisme, de serveis però relacionada amb el turisme. Per què no? Hem d'aspirar al màxim de qualitat i al màxim d'extensió. Hem d'aspirar a tenir més carreres. Quines? No ho sé, les hem d'estudiar, les hem de debatre. Però, en definitiva, crec que hem d'afegir a un estudi demogràfic altres factors.

En definitiva, crec que la negociació que hem fet amb el ministeri, amb totes les aportacions, tots els factors que intervenien, finalment, hem arribat a una posició que, sincerament, he d'elogiar. La nostra metodologia, les nostres negociacions continuaren sent de la mateixa forma, però pensant que aquesta aproximació a la qual hem arribat amb el Ministeri d'Educació i Ciència, comença a ser correcta perquè hem augmentat, hem incrementat enormement la seva oferta del principi. Hem de centrar les nostres negociacions sobre aquests acords finals. Llavors, ja no és necessari introduir temes demogràfics que, en el seu moment, vàrem considerar importants, sinó que hem de consolidar aquesta posició i hem de veure si, a partir d'ella podem aconseguir una aproximació més forta dels estudis entitatius que era el que demanava la universitat i el que nosaltres demanàvem. Moltes gràcies, Sr. President.

EL SR. PRESIDENT:

Moltes gràcies, Sr. Conseller. Sr. Crespí.

EL SR. Crespí i PLAZA:

Sí, gràcies. Breument, per acabar, a mi no m'estranya que el ministeri parli d'11.700 alumnes. Vostè a una resposta parlamentària ens diu que la universitat té 1.700 alumnes. Per tant, és una xifra que es dona com a bona tenint en compte els alumnes finançats amb la subvenció consolidada. Això vostè ho utilitza quan ho diu per escrit, perquè sap que és la xifra correcta. Ara, verbalment ens diu 14.000. Aquests 14.000, els que estan a l'Escola Alberta Jiménez, no són sostinguts pels fons de l'Estat, perquè vostè sap que la LRU no permet aquest finançament. Per tant, aquests són alumnes universitaris mallorquins però a institucions privades. Aquests queden fora.

En segon lloc, és cert que vostè ha dit que el ministeri va anar augmentant la seva participació. Vostè ha donat un mèrit al ministeri i ha donat un mèrit al Govern de la Comunitat Autònoma. Jo li deman que reconegui un cert mèrit al Grup Parlamentari Socialista que va facilitar tota aquesta informació del nombre d'alumnes, dels 18.000, de la mitjana del cost per universitat, que també va fer raonar al ministeri i acostar... Crec que la serietat de la feina del Grup Parlamentari Socialista, la rotunditat de la defensa, no d'una veritat flàccida, sinó una veritat contrastable, perquè el ministeri també té aquestes xifres, cregui'm, el ministeri reb les matrícules universitaris de la universitat, és a dir, nosaltres no li hem d'esmenar la plana, perquè tenen tant com té vostè (...) cosa que no té el grup parlamentari, desgraciadament, per fer tots aquests càlculs. Per tant, és evident, jo li recoman, malgrat que sigui el seu govern, que canvi el seu estil de negociació. Jo vull esperar, vull esperar que el pròxim secretari d'estat d'universitats sigui una persona seriosa, sigui una persona que demani al seu cap de negociat, al seu cap de servei, les xifres de la universitat de Palma, que pensi que ara, -com ja li vaig dir l'altre dia al Sr. Soler-, *és la joia de la corona*, és l'única universitat depenent del Ministeri d'Educació. Per tant, miri si poden dedicar personal des del ministeri per estudiar aquesta universitat, poden enviar 2.000 inspectors de serveis per veure què fan els alumnes dins les aules. Per tant, siguem seriosos, siguem fermes.

Vostè parla de la universitat d'aquí a quinze anys, o deu, o vuit. Vostè sap que el sistema de finançament, el sistema de transferències no preveu futurs. Vostè ho sap. Sap que el sistema de transferències transfereix allò que existeix en aquest moment, després ja parlarem del sistema de finançament. Ara, el Partit Popular ha previst un nou sistema de finançament, una sessió d'IRPF. Quan hi hagi transferències educatives, si arribam a aquest 30%..., cadascun es mourà en el seu futur, perquè és evident que aquesta és una universitat nova, és una universitat en creixement. Vostè digui això al rector de la Complutense i li dirà que té una universitat vella, que tot cau i s'ha de refer. Cadascun té uns arguments. El fet diferencial, tots tenim el nostre fet diferencial.

Ara bé, que quedi clar que el Grup Parlamentari Socialista treballarà d'una manera ferma però raonable. Si volem anar tots junts a una negociació, vostè no pot enganar als qui li han de donar suport. Vostè, al parlament d'aquestes illes, no li pot donar unes xifres que no són adequades, perquè després no comptarà amb nosaltres, no comptarà amb els grups de la cambra que li poden donar suport. Tots els qui anam a negociar, d'una manera directa o d'una manera indirecta, necessitam saber la veritat. Llavors, pactarem fins on hem d'estirar aquesta veritat per dur el millor cap a nosaltres. És evident que tots els grups d'aquesta cambra volem la millor universitat per aquestes illes. Volem que estigui ben finançada, volem una universitat lògica, una universitat que ens mereixem. Però, per això, necessitam saber la realitat de les coses, perquè, si no és així, pens que els diputats d'aquesta cambra som gent responsable, raonable, i, a més de servir als interessos dels ciutadans, també hem de servir a la nostra consciència i al nostre sentit de la responsabilitat. Crec que va ser un error llançar a l'opinió pública, i als propis diputats que vàrem actuar com a opinió pública i vàrem llegir els mitjans de comunicació, un article que varen publicar vostè i el Sr. Matas, que deia que les famílies d'aquests 24.000 alumnes ja podien començar a plorar. Ara resulta que ja no són 24, són 18. Tanta llàgrima que varen derramar durant la campanya electoral, la podem haver estalviada. Nosaltres que vàrem treballar d'una manera lleial per aconseguir una bona transferència ens comprometem a seguir treballant per aconseguir-la ara, però amb rigor. Gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Moltes gràcies, Sr. Crespí. Sr. Conseller.

EL SR. CONSELLER DE CULTURA, EDUCACIÓ I ESPORTS (Bartomeu Rotger i Amengual):

Gràcies, Sr. President. Sr. Crespi. Hi ha moltes qüestions que pertanyen al passat, com vostè ha dit. Crec que el més positiu i el més constructiu és que ofereix la col·laboració del seu grup parlamentari perquè les negociacions, d'una manera rigorosa i objectiva, vagin d'aquesta forma. Crec que ens trobarem, i agaf la seva paraula, cercarem el seu suport, el suport del seu grup, perquè finalment podem aconseguir una transferència de la nostra universitat, que és la universitat de tots, és la universitat de totes les Illes Balears.

Ràpidament, li vull fer una sèrie de qüestions, encara que la principal és la que ja he dit, li agaf la paraula quant a la possible col·laboració i al suport en les negociacions per a tota la comunitat. Bé, em fa l'efecte que vostè agafa un element i el converteix en una categoria. És a dir, torn repetir que estadísticament era impecable, era un factor, un recurs impecable estadísticament parlant. Era una part de la realitat que convenia als nostres interessos, no tenia una manca de rigor, al contrari, el que passa és que estava basat en la part que a nosaltres ens interessava. Però, això fa estona que ja no ho plantejam i, a més, no varem fer una categoria del que era simplement un element.

11.700, nosaltres, als escrits que feim, per no introduir un factor de diferència que en aquell moment no era tan important, partiem d'aquesta quantitat d'alumnes, d'aquest nombre d'alumnes, que el ministeri ens deia. Per això posàvem aquesta xifra que deim que era formalment la que aportava el ministeri. Però totes les nostres actuacions varen anar encaminades a demostrar al ministeri que aquesta no era la xifra, sinó que era més. Ja no parlem de l'escola normal Alberta Jiménez, ni parlem del treball social, parlem de turisme. Això es va aprovar, vull dir que formalment s'havia de tenir en compte perquè formen part dels pressuposts.

La nostra contribució va anar dirigida a aquests 3.100 milions..., no sé si he de fer una observació sobre que ens haurien d'haver ajudat més, però ja és història, això sí que era una manca de rigor, era una manca de rigor, no parli dels 24.000 alumnes. El ministeri va proposar 3.100 milions quan, en aquest moment, amb aproximadament 3.000 aportats nominalment no seran suficients per a l'any que ve, com podíem acceptar això? En canvi, jo hagués volgut, en aquell moment que posaven 3.100 milions damunt la taula, més força, més empenta. No reconeix que les negociacions no es fan de cara al futur, a un temps de vuit anys, no d'aquí a 50 anys..., finalment s'ha acabat així i ho reconegut per escrit, dient: "nosaltres entenem que la nostra universitat..." la seva, la nostra, la universitat de les Illes Balears, requereix un esforç especial per sobre les altres. S'ha reconegut, està escrit. Vol dir que el Ministeri d'Educació i Ciència finalment va considerar que s'havia de tenir en compte, gràcies a tots aquests arguments que nosaltres varem posar damunt la taula. Per tant, està escrit que sí.

En definitiva, jo crec que encara que dins el procés financer no es podem preveure futurs, que a més hi ha uns increments anuals totalment consolidats, sense cap dubte. Però la veritat, he d'insistir que el ministeri, finalment, va reconèixer que era possible. I ho va reconèixer de tal forma que ho va escriure. Per això dic que, en aquests moments, estam a una bona posició.

Jo voldria, per tant, agafar aquesta oferta de col·laboració per aconseguir entre tots la transferència de la nostra universitat des d'una dignitat financera. Partir d'aquesta oferta final, d'aquest no acord, perquè encara nosaltres varem plantejar altres qüestions per arrodonir aquesta darrera oferta. Però, a partir d'aquesta darrera oferta, que he de dir que és positiva, he d'elogiar al Ministeri d'Educació i Ciència en relació a aquesta darrera oferta molt positiva, a partir d'aquí podem aconseguir ràpidament la transferència de la nostra universitat amb condicions financeres correctes. Moltes gràcies. Sr. President.

EL SR. PRESIDENT:

Moltes gràcies, Sr. Conseller. Per part del Grup Parlamentari Popular, té la paraula la Sra. Ferrando.

LA SRA. FERRANDO I BARCELÓ:

Gràcies, Sr. President. Molt breument, vull agrair la compareixença del Sr. Conseller. Li vull dir que pensam que realment aquest procés de negociacions de les transferències en matèria universitària ha estat un procés llarg i difícil. Crec que el debat que hem mantengut avui a l'horabaixa ho ha demostrat, perquè s'ha criticat o s'ha acusat entre cometes al Govern, per una part, d'haver fet rebaixes electorals, i per una altra part, l'han acusat de demanar la lluna, com va dir el secretari d'estat a un debat, i ha demostrat un poc, aquest procés (...), s'ha traslladat al debat d'avui.

Per part del Grup Parlamentari Popular, només li vull dir que pensam que ha valgut la pena dedicar temps i esforços per aconseguir que les transferències s'hagin duit a terme d'aquesta manera, perquè nosaltres entenem les negociacions i entenem que s'ha arribat a una quantitat adient, així com ha posat de manifest la universitat. Només li vull desitjar que amb les negociacions que ara es tornaran recomençar, -estam convençuts que es faran amb rigor-, puguin arribar als millors acords per tal de poder tenir la universitat que tots desitjam, i ens podem felicitar de tenir el model que nosaltres volem. Gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

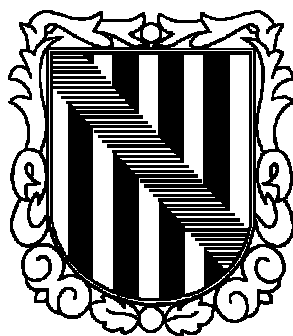
Moltes gràcies, Sra. Ferrando. Sr. Conseller.

EL SR. PRESIDENT:

Moltes gràcies, moltes gràcies per aquest suport del nostre grup parlamentari, del Partit Popular. Estic molt satisfet de comptar amb aquest suport, és molt important. Si no fos per aquest suport, evidentment, aquestes negociacions haguessin estat molt més difícils. Sempre hem comptat amb la comprensió del nostre grup. Nosaltres voldríem que aquesta comprensió tan expressada i tan sentida del Grup Popular fos compartida per la majoria dels grups parlamentaris i per tota la societat. Moltes gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Moltes gràcies, Sr. Conseller. Vol fer ús del torn de rèplica? Molt bé, vull fer dues precisions. La primera és que, esgotada aquesta compareixença, vull agrair la presència de l'Hble. Sr. Conseller de Cultura, Educació i Esports i, en segon lloc, lamentar que l'interès d'aquest debat sigui inversament proporcional al nombre de diputats a aquestes hores. Gràcies. S'aixeca la sessió.

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE LES ILLES BALEARS

PREU DE LA SUBSCRIPCIÓ

Un any	2.000 pessetes.
Sis mesos	1.000 pessetes.
Tres mesos	500 pessetes.
Preu de l'exemplar	100 pessetes.

Redacció i Administració
PARLAMENT DE LES ILLES BALEARS
C/ Palau Reial, 16
PALMA DE MALLORCA

Imp. Parlament de les Illes Balears. Palma